

ПРИКАЗКА – ИГРА
НАЙ-НАЙ-ГОЛЯМОТО
ПРИКЛЮЧЕНИЕ
НА МАЛКОТО ТАЛАСЪМЧЕ

НИКОЛА РАЙКОВ

10
ГОДИНИ
ПРИКАЗКИ-ИГРИ!

Всички наши книги можете
да откриете на:

prikazka-igra.com

Автор: Никола Райков
Редактор: Димитър Стефанов
Коректор: Жанета Николова

Художници: Албърт Зиганшин, Ралф Юрген Крафт, Жулиен Тромёр,
Ивайло Илиев, Надежда Йорданова, Мая Бочева, Никола Райков и други

Графичен дизайн, оформление и предпечат: Никола Райков

Българска, първо издание

ПЕЧАТНИЦА 99%

Creative Commons - 2023 - BY-NC-ND | GameTale Ltd.
ISBN: 978-619-7269-08-6

www.prikazka-igra.com

ТАЕН ИЗВЪНЗЕМЕН ДНЕВНИК

При достигане
на всеки един
край на книгата
ще откриете
извънземен
символ и
числото, на
което отговаря
той. Запишете
го в този
дневник. Ако
откриете всички
числа,
извършете
посочените
математически
действия, за да
откриете
номера на
тайната глава.

	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	
	→		+	

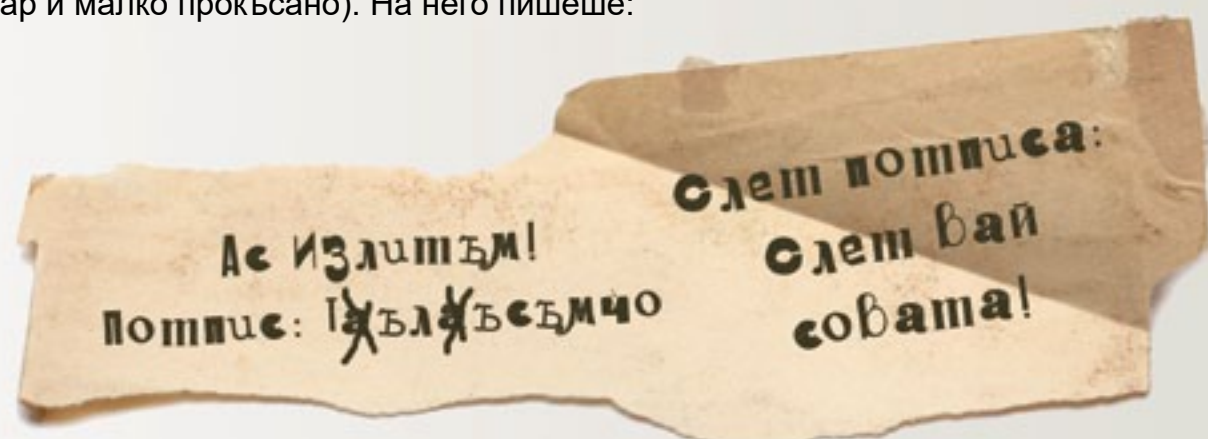
0

Високо в планината, дълбоко в гората, там покрай реката, в дупка в земята не живееше никой. Това беше една много празна дупка, пълна със самотни мисли. „Хмм, къде ли се дяна това таласъмче?!“, чудеше се дупката. „Къде ли са го отвели лапичките?“, „Какво ли се е случило?“. Така си повтаряше дупката и се тревожеше за Таласъмчо, а колкото повече се тревожеше, толкова повече се пълнеше с празнота.

Да ви кажа честно, дори и авторът се тревожеше за това таласъмче. Търсеше го в пералнята, в камерата на хладилника, на тавана и на крушата в градината. Търсеше го зад дивана, под масата, покрай реката в планината и дори на морето. Таласъмчо го нямаше никъде! А това беше много голям проблем за един автор. Защото, ако един автор не знае къде е неговият герой, той не може повече да пише за него. И тогава вече не е никакъв автор!

Та така авторът стоеше пред екрана на компютъра и се опитваше да напише нещо, но пишеше само едно нищо. Стоеше си, тревожеше се за Таласъмчо и се чувстваше точно като дупката – пълен с празно.

Внезапно на прозореца се почука. Авторът се изправи и вдигна щората. На перваза беше кацнала една златна сова, почукваше с клюн по стъклото и стискаше писмо в ноктите си. „Това не беше ли от някаква друга книга“, помисли си авторът, но отвори прозореца. Совата взе писмото с клюна си и му го подаде. А то беше едно много кратко и ясно писмо (макар и малко прокъсано). На него пишеше:

В този момент авторът страшно се развълнува. Разшета се из къщи, ряза, чука, подрежда, готви и приготви багаж за приключението. Взе си туристическата раница и в нея сложи дървен гребен, ключовете за къщата, самун пресен хляб, портфейла с парите и най-дългото въже, което намери. Това щеше да бъде:

НАЙ-НАЙ-ГОЛЯМОТО ПРИКЛЮЧЕНИЕ!

Совата отръска крилата си и златният прах полепна по ръцете на автора. Но този прах не беше обикновен, а възшебен! И когато златната сова, която вече не беше златна, хвъркна, авторът, който вече беше златен автор, хвъркна след нея. Двамата полетяха над девет планини, големи като тринадесет! Над пет реки, дълбоки колкото осем, и отвъд две пещери, тъмни сякаш са десет. Накрая стигнаха до една гора, която беше омагьосана и затова беше само една.

На една омагьосана полянка се издигаше омагьосана таласъмска ракета. С таласъмски рогца и огнена опашка. Лапичката на Таласъмчо махаше от прозорчето на ракетата. Зад един храст Рачо Капитана щипкомаха за довиждане. Той отново бе построил кораб за таласъмчето, но този път космически! И го беше кръстил Ракета, защото беше чувал, че хубавите космически кораби ги кръщават ракети.

Продължи към ГЛАВА 1.

– Чакай! – извика авторът и се втурна към Ракета. Той бе пристигнал точно навреме, за да пропусне излитането.

– Шест, пет, четири, две – отброяваше таласъмчето, когато Ракета внезапно се изстреля.

– Старт! – извика Рачо Капитана, когато корабът вече се носеше в облаците.

Авторът се хвана за главата, но после сякаш внезапно се сети нещо. Подскочи и понесен от златния прах, се изстреля след Ракета. Покрай кули от облаци и дъждопади. Сред бълбукащи вятърни потоци и въздушни ями авторът достигна до прозорчето на таласъмчето.

– Чакай, къде отиваш?! – извика авторът.

– Отивам да търся рецептата – усмихна се таласъмчето и му помахна.

– Рецептата? Каква рецепта?

– Рецептата за порастване на таласъмчета! – отговори Таласъмчо.

– Но защо ти е да порастваш? – не разбра авторът. – Ти си малкото таласъмче!

– Всички малки таласъмчета един ден стават ГОЛЕМИ таласъми.

– Но за какво ще пиша аз – възнегодува авторът. – Когато вече го няма малкото таласъмче!?

– Всички автори един ден трябва да напишат и друга история – мъдро заключи таласъмчето, което явно наистина бе започнало да пораства.

Авторът усети, че вятърът бе издухал част от вълшебния прах от него. Той вече трудно достигаше кораба.

– Пиши ми! – извика авторът със сетни сили.

– Не, ти пиши... – извика таласъмчето през прозорчето – за един последен път. За мен!

Очите на автора се насълзиха от насрещния вятър, докато ракетата се губеше от погледа му.

* * * * *

– За да порасне едно таласъмче, то трябва да намери рецептата за порастване на таласъмчета – бе обяснила драконката, детска учителка. Таласъмчо тъкмо беше учил за безкрайния космос и беше много впечатлен. „Ако е безкраен, мислеше си таласъмчето, то какво има накрая?“

Рогцата бяха предложили всички да отидат на най-най-голямо приключение, за да видят какво има накрая на безкрая и да намерят рецептата за порастване. И ето че сега Ракета навлизаше в космоса. Таласъмчо се зачуди накъде да я насочи.

Към Планетата на готвачите? Ако имаше рецепта, то те със сигурност я знаеха – ГЛАВА 2.

Към Планетата на гигантите? Ако някой знаеше как да пораснеш голям, то това със сигурност бяха те – ГЛАВА 3.

Към Планетата на таласъмките? Ако имаше рецепта за таласъми, то тя със сигурност трябваше да е там – ГЛАВА 4.

– Към Марс – тихо се обади опашката, която я беше страх да пътува надалече. А безкраят звучеше като някое много далечно място.

– Към Марс! – внезапно я подкрепи и тумбачето. На него пътуването също не му харесваше, а освен това не бяха взели нищичко за похапване.

И така:

Към Планетата на готвачите? (ГЛАВА 2)

Към Планетата на гигантите? (ГЛАВА 3)

Към Планетата на таласъмките? (ГЛАВА 4)

Към Марс. (ГЛАВА 5)

– Напред, напред към Планетата на готвачите! – гордо обяви малкото таласъмче и погледна към управлението на космическия кораб.

Странни машинности, цветомигащи лампички, сини, червени, зелени и жълти бутони и ръчки. Таласъмчо нямаше представа за какво служат. Той дръпна уверено една синя ръчка и каза:

– Напред!

Не се случи нищо. После натисна и един мигащ жълт бутон и един голям червен бутон, на който пишеше нещо, което Таласъмчо не успя да прочете.

– Курс към Планетата на готвачите потвърден, господарю – проговори корабът с роботски глас. – Ето ви водата със сол и горчица, която поръчахте.

Като каза това, корабът извади една роботска ръка с чаша. Таласъмчето се зачуди и лапичките неуверено взеха чашата. Тумбачето обаче започна да настоява, че нали сега щяло да става голям ТУМБАК и имало нужда от повече храна, а те дори не били взели никаква! Таласъмчо неуверено отпи от чашата.

– Пфу, пгхък – изплю той водата. Имаше отвратителен вкус на вода... със сол и горчица!

Малкото таласъмче остави настрана чашата. Очичките заразглеждаха кораба и неговите странни ръчки и копчета.

– Много съм красив, нали, господарю? – проговори отново корабът с роботски глас. Таласъмчето не знаеше колко красиво е много красиво, но харесваше цветните мигащи светлинки. Корабът сякаш прочете мислите му и започна да му намига с лампичките.

– Внимание, внимание – обяви изведнъж корабът. – Опасност!

– Каква е опасността? – скочи веднага таласъмчето и се вгледа през прозорчето.

– Опасност от трета степен, господарю! – отговори корабът.

– Да, да, трета степен – съгласи се Таласъмчо, – това е добре, нали?

– Това е най-лошото възможно, господарю – обясни любезно корабът. – Представете си, че сме във възможно най-ужасната ситуация и го умножете по сто.

– Но къде е опасността! – извика таласъмчето.

– В координати 52-6, отнесени към координати 44-7, господарю.

– В координати... ъ-ъ-ъ, да – съгласи се таласъмчето, – това е далече, нали?

– Това е изключително близо, господарю – обясни отново корабът. – Това направо е пред нас!

Изведнъж на прозорчето, през което гледаше таласъмчето, изникна една огромна, черна и всепоглъщаща дупка! Тя бързо идваше към тях! Или те отиваха към нея.

– Да бягаме! – извика опашката.

– От черна дупка не може да се избяга, малка господарке – намеси се корабът.

– Тогава да минем през нея – предложиха рогцата.

– Всичко, което попадне в черна дупка, бива унищожено, малки господарчета – обади се пак корабът с роботски глас.

Опашката започна да трепери и да мърмори. Но като трепереше и не ѝ се разбираше какво мърмори. Нищо за опашки на дупки – колкото повече дупки, толкова по-малко опашки. Скоро и цялото таласъмче се разтрепери.

Изведнъж дупката проговори с гръмотевичен глас:

– Аз съм Вселенския червей! Готови ли сте за поглъщане?

Какво да направи таласъмчето?

Да заповяда да преминат през дупката – уста на Вселенския червей. (ГЛАВА 6)

Да се опитат да избягат от опасността. (ГЛАВА 7)

– Потегляме към Планетата на ГИГАНТИТЕ! – гордо обяви таласъмчето и зачака, но нищо не се случи. Пред него имаше странни ръчки и бутони. Даже много бутони и още повече лампички. Таласъмчо дръпна една червена ръчка и зачака. Нищо. Върна червената ръчка на мястото ѝ и дръпна друга – зелена.

– Ъ-ъ-ъ, потегляме – обяви неуверено таласъмчето.

– Курс към Планетата на ГИГАНТИТЕ потвърден, господарю – проговори корабът с роботски глас. – Ето и масажът за лапички, който поръчахте с ръчките.

Няколко роботски ръце се извадиха и започнаха да масажират лапичките. Таласъмчо се излегна доволен в пилотския стол, който се превърна в легло. Корабът веднага намали осветлението и остави само цветните лампички. Всичко потъна в мекота. Корабът пусна вълшебна музика. Това беше най-хубавият масаж, който Таласъмчо беше получавал, макар той да не беше получавал други масажи.

– Вие ме харесвате, нали, господарю? – обади се тихичко корабът на фона на музиката.

– Да, да! – съгласиха се веднага лапичките.

– Да ви предложа нещо за пиене – вода, топла вода, охладена вода, замръзнала вода – изброяваше космическият кораб.

– И да няма нищо за ядене! – възнегодува тумбачето. – И после ходи пораствай, ставай голям ТУМБАК, те така си я мислят тая работа...

Лампичките внезапно запремигаха. Музиката изведнъж се забърза. Целият кораб започна да сватка в червено. Роботските ръце се стреснаха и ошипяха лапичките.

– Ох! – извикаха лапичките и скочиха. И цялото таласъмче скочи заедно с тях.

– Опасност, опасност – съобщи безизразният глас на кораба. – Приближаваме поток А56-4-Х.

– Приближаваме какво? – не разбра таласъмчето.

– Струпване на астероидни останки – поясни корабът.

– Струпване, да – съгласи се Таласъмчо. – На останки, нали?

– Големи скали летят към нас, господарю – поясни отново роботският глас.

– Ама колко големи?

– Представете си Голямата планина, господарю – корабът замлъкна за момент, за да може таласъмчето да си я представи. – Тези скали са сто пъти по-големи!

Точно в този момент няколко по-малки скали прелетяха покрай прозорчето.

После няколко големи и още по-големи. На Таласъмчо дори му се стори, че видя и едно летящо прасе.

– Да се духнем под опашката! – каза опашката.

– Шансовете ни да избягаме не са много добри, малка господарке – обади се корабът. – Едва 48,7 процента.

– Тогава с рогата напред! – казаха рогцата.

– Шансовете ни да преминем не са много добри, малки господари – обади се отново корабът. – Едва 47,8 процента.

Таласъмчето започна да смята и да събира. То знаеше, че големите таласъми трябва да могат да пресмятат проценти, лихви и други работи.

И така:

Дали да се опитат да преминават направо през летящите скали? (ГЛАВА 8)

Или да се опитат да им избягат? (ГЛАВА 9)

– Право към Планетата на таласъмците! – гордо обяви Таласъмчо и зачака, но нищо не се случи. Таласъмчето се загледа в премигващите светлини пред него, в многото копчета, кабелите и странните устройства. Накрая натисна един голям зелен бутон. Но бутонът не се натисна. Таласъмчето натисна отново. Бутонът отново не се натисна. И таласъмчето скочи с всичката сила на лапичките върху бутона.

– Ох – извика бутонът с роботски глас. – Извинете, господарю, бях се замислил – обади се отново гласът.

„Къде се е чуло и видяло бутон да мисли“, мислеше си таласъмчето, но бутонът сякаш го чу и отново проговори:

– Аз съм вашият кораб, господарю. Как мога да направя пътуването ви към планетата на таласъмците по-приятно?

Като каза това и корабът разтегна стола, на който стоеше таласъмчето, и го превърна в легло.

– Желаете ли да си починете, докато пътуваме? Може би да прочетете книга? – запита любезно корабът.

– Да, да – съгласи се таласъмчето, защото то вече порастваше и можеше да чете. Таласъмчо много обичаше да чете. А най-много обичаше да чете книги, писани за него.

– Имате ли книжките за моите приключения? – попита таласъмчето.

– Имаме „Голямото приключение на малкото таласъмче“ и „Още по-голямото приключение на малкото таласъмче“, господарю.

– А имате ли „Най-най-голямото приключение“? – попита таласъмчето.

– Не, тя още се пише – обясни корабът. – Но мога да ви предложа „Добросъците“, „Приказка от два свята“ и „Дугулите и вълшебното листо“.

„Еха, този кораб е много умен – мислеше си таласъмчето – щом има толкова много книги.“

– Желаете ли аз да ви почета малко? – обяви корабът. – Аз много хубаво чета!

„Еха, този кораб е хиперумен – мислеше си таласъмчето – щом не само има много книги, но може и да ги чете.“ Той знаеше, че големите таласъми четат много книги. И докато си лежеше и мислеше таласъмчето, мислеше и лежеше и... заспа. Сънуваше, че вече е пристигнал на Планетата на таласъмците и всичко го приветстваха! Всички бяха чели книгите за него! Бяха го обявили за най-известното и велико таласъмче във Вселената. Носеха го на лапички напред-назад и викаха „ура!“. Накрая го качиха на един трон и му сложиха корона на роцата.

– Опасност, опасност! – извика короната.

– Не, не всичко е чудесно! – възпротиви се таласъмчето.

– Опасност, опасност! – извика и тронът с роботския глас на кораба.

Таласъмчо се събуди и скочи на лапички.

– Приближаваме пространствено-времева аномалия – обяви безизразно корабът.

– Какво? – не разбра таласъмчето.

– Хиперпространствен портал – обясни отново корабът. – Врата към друго измерение.

– Не искам към друго измиране – проплака опашката.

А сега какво да направи таласъмчето?

Да се опита да избегне опасността. (ГЛАВА 10)

Да продължи напред през космическия портал. (ГЛАВА 11)

– Добре, към Марс – съгласи се и таласъмчето.

– Вече летим натам, господарю – информира го корабът с роботски глас. – Съвсем скоро ще кацнем в марсианската падина.

На Таласъмчо тази падина му звучеше като място за падане, а не за кацане. Той предпазливо надникна през прозорчето. Към него бързо се носеше една червена планета – с червени планини, червени долини и червени... дупки. Ракета се насочи към най-голямата дупка. Това ли беше падината?

Опашката потрепери леко. После не толкова леко. „Ще се разбием!“, мислеше си тя, когато корабът внезапно намали и се приготви за кацане.

Очичките гледаха през прозорчето и не можеха да повярват. Отпред се бяха струпали десетки посрещачи. Цяла тумба марсианци – малки зелени таласъмчета! Те имаха зелена козина, бяха големи на половината на Таласъмчо, а рогцата им не бяха рогца, а антени. Те оживено обсъждаха нещо помежду си.

Ракета окончателно спря. Една роботска ръка извади вратата на кораба и подкани таласъмчето да излиза. То надникна през отвора и всички марсианчета веднага замлъкнаха. Едно малко зелено таласъмче, което обаче беше по-голямо от другите и по-зелено, излезе напред към кораба.

– Бибоб-бибоб! – каза приветствено то.

Таласъмчо се огледа притеснено, но заслиза по стълбичката.

– Бибоб-бибоб! – повтори съществото и после поясни. – Бибобити-боб-боб!

В този миг, зад гърба на Таласъмчо, нещо се раздвижи. Части на кораба се трансформираха в робот. Роботът последва Таласъмчо и слезе по стълбичката.

– Би, би, бип! – отговори роботът към марсианското таласъмче.

Друго зелено таласъмче също излезе напред. Тикна под муцунката на Таласъмчо микрофон и го попита:

– Бобо, бибит?

– Искат да знаят дали ти харесва на Марс, господарю – обясни роботът, който знаеше всякакви езици.

Таласъмчо плахо се огледа. По-зеленото таласъмче се приближи до него и му подаде нещо. Таласъмчо отвори лапичка и погледна изненадан – това бяха зелени гумени бонбони с формата на таласъмчета!

– Храна! – извика радостно тумбачето!

– МАРСИАНСКА... храна – поправи го опашката. Но преди да успее да каже още нещо, муцунката нагълта всички бонбони. Имаха вкус на мента, диня и сладолед.

– Бибоб-бибоб – каза тумбачето доволно и Таласъмчо внезапно го разбра какво искаше да каже. После усети как лапичките му се смаляват, а козината му позеленя. Рогцата се превърнаха в антени. Скоро и Таласъмчо започна да бибибка и още повече да бибибка и обясни всичко на марсианците. Той беше тръгнал да търси рецепта за порастване, не за смаляване. И нямали ли те и други бонбони? Например червени? С вкус на ягода, малина и банан, от които да ставаш голям? Но на марсианците толкова им беше омръзнало от всичко червено наоколо, че вече не правеха такива бонбони.

– Ще ти помогнем – увери го по-едрото таласъмче.

– Не че се хваля – похвали се то, – Но откакто управлявам, построихме велики марсиански машини. Бибибани портали, с които можеш да пътуваш във времето и в пространството! Желаете ли да ги тествате?

Другото таласъмче нетърпеливо тикна микрофона под муцунката на Таласъмчо в очакване на отговор.

Какво да каже той?

Че би искал да пътува във времето и пространството! (ГЛАВА 14)

Че предпочита да остане с марсианците. (Глава 15)

– Вие сте луди! – успя да извика опашката, докато черната дупка засмукваше кораба.

– Губим сигнал – отбеляза роботският глас.

Таласъмчето започна да търси наоколо къде са загубили сигнала, но в черната дупка беше много черно и очичките не виждаха нищо. Внезапно светлините на кораба присветнаха.

– Резервното захранване е възстановено – отбеляза корабът.

– Къде е това... захранване? – попита тумбачето, но Ракета не отговори. Вече освен сигнала, Таласъмчо търсеше и захранването.

Бяха попаднали в странно пространство. Наоколо летяха-плуваха всякакви неща. Толкова всякакви, че таласъмчето дори не знаеше какви са. Разпозна само няколко стари вестника, недоизяден хамбургер, четвърт близалка и половин планета. Внезапно отвън се чу приглушеният глас на Вселенския червей:

– Харесва ли ви да сте изядени?

– Повече ми харесва, аз да изяждам! – обади се веднага тумбачето.

– Ох... – смути се гласът и замлъкна.

– А на мен не ми харесва да изяждам – обади се отново червеят.

– Как така? – не разбра таласъмчето. – Ти нали ни погълна?

– Изяде ни, като стой, та гледай! – обади се сърдито опашката. – Грам не се замисли дори! Ей тъй да си каже „пък тази опашка дали става за ядене“! Не!

– Ама вие не разбирате! – запротестира червеят почти разплакан. – Устата ми е черна дупка и аз поглъщам всичко, без дори да искам.

– Идват кораби – обади се отново червеят. – Космически кораби. И си изхвърлят боклуците!

На Таласъмчо му стана малко жал за Вселенския червей.

– Моля ви, останете да си говорим! – пак проговори той. – Тук е толкова самотно и толкова безкрайно.

– Не можем да останем – отговори му Таласъмчо. – Тръгнали сме да търсим рецептата за порастване, а ако не я намерим, ще си остана завинаги малко таласъмче.

– Тъкмо ще има винаги за какво да пиша – обади се авторът с преправения глас на червея.

– Толкова ще е самотно без вас – каза червеят и вече не беше ясно авторът ли говори, или червеят. – Да си единствен във Вселената...

Таласъмчето се наведе над копчетата за управление на кораба и му прошепна нещо, така че нито червеят, нито авторът да го чуят. Корабът премигна весело с лампички. Таласъмчето отново подшушна нещо.

– Ти не си единствен – обяви гордо таласъмчето.

– Изпращам карта на черните дупки във Вселената – обади се роботският глас и Ракета изпрати сигнал към съзнанието на червея.

Известно време не се чуваше нищо. Накрая червеят се обади безкрайно щастлив:

– Пригответе се за бялата дупка!

– Бялата дупка е обратното на черната дупка, нали? – попита таласъмчето, което порастваше и ставаше по-умно. И преди да успее да попита още нещо, те се изстреляха отново в космоса и една планета летеше към тях и ставаше все по-голяма.

– Планетата на готвачите, господарю – обади се роботският глас, но после се промени, взе да накашля и каза:

– Засичам и втори свят наблизко – Планетата на лекарите.

„Лекари, помисли си Таласъмчо, ами че те май също пишеха рецепти!“

Ами сега? Към Планетата на готвачите (ГЛАВА 27) или на лекарите. (ГЛАВА 30)

КОСМИЧЕСКА КАРТА НА ЧЕРНИТЕ ДУПКИ

Младата ЧД-42

Черна дупка, която е формирана преди само 42 години.

Тя е много малка, има маса, равна на 42 мега-слънчеви маси, и е на 4.2 светлинни години от нас. Учените все още не знаят много за тази млада черна дупка, но те вярват, че тя може да има ключова роля във формирането на нова галактика.

Гигантският ЧД-9000

Черна дупка, която има маса, равна на 9000 мега-слънчеви маси!

Това е толкова голямо количество маса, че ако всичко бъде превърнато в енергия, това би било достатъчно да освети цялата галактика за милиони години.

СИПА
ЧД-9-08

Супермасивната ЧД-777

Черна дупка, която има маса, равна на 777 милиарда слънчеви маси!

Това е толкова голямо количество маса, че когато някой се приближи прекалено близо до нея, времето се изкривява и се стига до вакуумни колебания на фантазията.

Черната Дупка на Галактика "Метеорит"

Черна дупка, която е по-гореща от слънцето и е азела името на галактиката, в която се намира.

Тя има маса, равна на 50 мега-слънчеви маси и излъчва лъчи на Хейгънс-Блекер.

СТРУПВАНЕ
НА ЧЕРНИ ДУПКИ
в галактика
"Крокодил"

ЧД-73 - ПЕР
ВНИМАНИЕ!

01101011011

– Давай кораб, давай кораб! – викаше опашката, докато Ракета се опитваше да избегне черната дупка. Корабът правеше всичко възможно да избяга, но някаква сила го дърпаше назад. Той забърза колкото можеше, но въпреки това не помръдваше от мястото си.

– Включи турбото – обади се тихият глас на автора.

– Най-добре да включа турбото! – сети се таласъмчето. Огледа всичко пред него и натисна един светлозелен бутон. И после един тъмнокафяв бутон. Нещо забръмча.

– Ето ви чаят с кафе, господарю – обади се корабът и тикна една голяма чаша в лапичката му. – А искате ли да пусна турбото? – допълни той и пусна турбото.

Ракета се изстреля бясно. Чашата хвъркна във въздуха и се катурна. И вместо чай с кафе, стана кафе с чай. Таласъмчо направи кълбо във въздуха и рогцата отидоха на мястото на опашката, а опашката отиде на мястото на рогцата.

– Успяхме ли да избягаме? – попитаха страхливо рогцата, които стърчаха от дупето на Таласъмчо.

– Да бягаме, ха! – изсмя се опашката и се вирна смело на главата му. – Аз казвам да щурмуваме тази дупка!

Въпреки че Ракета бе включила турбото, тя така и не успяваше да помръдне от мястото си. Колкото повече се забързваше, толкова повече нещо я дърпаше назад.

– Да включим МЕГА-ХИПЕР-ТУРБОТО! – сети се този път сам Таласъмчо, защото порастваше и ставаше умно таласъмче. Той огледа ръчките, лампичките и бутоните, но реши този път да не пипа нищо.

– Кораб, включи МЕГА-ХИПЕР-ТУРБОТО – каза таласъмчето.

– Включвам го, господарю – потвърди корабът и се изстреля толкова бясно, че Таласъмчо отново направи кълбо във въздуха. И рогцата се върнаха на мястото на рогцата, а опашката на мястото на опашката. Кафето с чай стана пак чай с кафе. Този път Ракета сякаш помръдна от мястото си. После още малко и още малко.

– Давай кораб, давай кораб! – започна да скандира опашката, която пак си бе на мястото.

Корабът отново помръдна и изведнъж се отлепи и се изстреля напред. Таласъмчето този път направи двойно кълбо във въздуха. Опашка–рогца, рогца–опашка, но тъй като кълбетата бяха две, всичко накрая се намести. От чая, кафето и чашата не остана нищо.

Ракета, засилена от МЕГА-ХИПЕР-ТУРБОТО, летеше бясно през космоса и бързо приближаваше към една планета. Направо МЕГА-ХИПЕР бързо приближаваше към нея.

– Навлизаме в орбита на Планетата на лекарите – обади се роботският глас на кораба.

– Ей, нали бяхме тръгнали към Планетата на готвачите! – запротестира тумбачето.

– Хей, чакай малко – сети се таласъмчето. – Лекарите също пишат рецепти! Може би те могат да ми напишат рецепта за порастване на таласъмчета!

Ами сега?

Таласъмчо да кацне на тази Планета на лекарите – ГЛАВА 30.

Таласъмчо да промени курса и да кацне на Планетата на готвачите, както искаше отначало – ГЛАВА 27.

- Курс право напред! – потвърди корабът.
- Олеле, майко – извика опашката и се навря под опашката, за да не гледа.

Няколко огромни скали прелетяха покрай кораба, но тя не ги видя. След тях летяха и няколко грамадански.

- Напред, братлета! – извика една от скалите.
- Да им покажем кои сме! – извика друг камънак.
- Ще ни дишате космическия прах! – закани им се една далечна скала и ускори.

Няколко малки камъчета се удариха в прозорчето на кораба и Таласъмчо се стресна.

– Гледайте къде карате! – извикаха камъчетата и няколко по-големи камъка се блъснаха в прозорчето. Корабът се разтресе. Стъклото се напука. Корабът пусна сирената за опасност.

- Какво става? Нищо не виждам! – обади се опашката.
- По-добре не гледай! – рече ѝ таласъмчето и също закри очички с лапичка.

Корабът в последния момент се наклони и избегна една скала. Таласъмчо се търкулна на кълбо и никой вече не знаеше коя част на таласъмчето коя е. Опашката искаше да яде, тумбачето искаше да ходи, а рогцата мигаха любопитно. Корабът бързо се наклони наобратно и кълбото отново се търкулна.

- Псст – обади се една скала, – бързо, бързо! Насам!

Корабът пак се наклони, този път към скалата.

- Кацнете на мен, бързо – извика им скалата и Ракета се устреми към нея.

Корабът приближи и кацна. В този момент скалата се завъртя и ги предпази. Друг камънак се заби в нея и закрепя:

- Бааам! Ихууу, уцелих те!

Скалата, понесла Ракета, зави наляво и ускори. Още няколко камънака се опитаха да я настигнат, но скоро тя се измъкна от преследвачите.

Таласъмчето и корабът въздъхнаха уморено.

- Благодарим, тъъ... – зачуди се таласъмчето. – Скала?

– Казвам се Доротея – уточни скалата.

– Приятно ми е, Ракета – обади се корабът.

– А аз съм Таласъмчо – представи се Таласъмчо. – Има песничка дори измислена за мен.

Доротея не беше чувала за песничката. Тя бързо приближаваше някаква гигантска планета. А планетата беше толкова гигантска, че няма как да не беше

Планетата на ГИГАНТИТЕ

Тя сякаш бе цялата скована в лед, като гигантска кристална топка. И въпреки че планетата изглеждаше ледено студена, Доротея каза, че ако я приближи, ще изгори. Затова те продължиха сами към повърхността. Тук-там се мяркаха скупчвания от гигантски синкави кристали, които се издигаха в небето, а близо до тях стърчеше огромна и странна машина.

- Накъде да се насоча, господарю – попита корабът.

Към странната машина. (ГЛАВА 34)

Към някой от сините кристали. (ГЛАВА 33)

Ракета рязко изви наляво. Толкова наляво, че отиде надясно. Таласъмчето се катурна от стола и се затъркаля наляво-надясно. А в главата му числа, проценти и лихви се затъркаляха наобратно. Числата станаха на проценти, процентите станаха на задачи по математика, а задачите станаха толкова сложни, че Таласъмчо се уплаши, че няма да му остане никакво време за приключения, докато ги реши!

Уплаши се и Ракета, която полетя два пъти по-бързо! Не ѝ стигаха летящите планини, ами сега и тези сложни задачи! И точно когато изглеждаше, че корабът ще избяга от гигантските скали, последната от тях здраво го цапардоса по опашката. Опашката запуши и се превърна в дим. Корабът загуби контрол и рязко полетя към близката планета. А планетата толкова бързо ставаше голяма, огромна и ГИГАНТСКА, че нямаше как да не е Планетата на ГИГАНТИТЕ!

Ракета навлезе в атмосферата все по-бързо и по-бързо. Тя беше толкова уплашена, че изобщо не се сецаше да си натисне спирачките.

– Натисни спирачките! – извика ѝ опашката!

Корабът се опомни. В последния възможен момент скочи на спирачките си и почти кацна на планетата. Удари се, подскочи два-три пъти и най-накрая спря на поляната до една тъмна пещера.

Таласъмчо любопитно си подаде нослето навън. Отпред се бяха събрали голяма група праисторически таласъмчета. Те бяха толкова космати, че дори рогцата им имаха косми по тях! „На тази планета не се ли подстригват?“, помисли си Таласъмчо, но после се сети, че и той никога не се бе подстригвал.

Косматите таласъмчета се размърдаха. Те стискаха в лапичките си големи отчупени клони. Едно много едро и много сърдито таласъмче, което стискаше много едър и много сърдит клон, излезе напред.

– Уф! А? – рече то и размахна клона.

– Ами... такова – рече Таласъмчо. – Вие тук решавате ли задачи?

– Уууф! – рече едрото, сърдито таласъмче и посочи към Ракета с клона си. – А? – попито то и посочи небето.

– Долетяхме – обясни Таласъмчо.

– Ооо! – учудиха се таласъмчета.

– От космоса! – поясни той.

– Еее! – възхитиха се таласъмчетата.

– Това ли е Планетата на гигантите? – попита Таласъмчо.

– Ааа! Ааа-а-а! – развикаха се уплашено всички. Заподскачаха наоколо и заразмахваха клони.

– Уф! Уф! Уф! – обясняваше сърдитото таласъмче и блъскаше ядно в земята с клона.

– Ох! Ох! Ох! – викаше друго и сочеше с клон към гората.

В този момент до таласъмчето се доближи едно роботче, което бе излязло от Ракета.

– Те са много примитивни, господарю – каза роботчето. – Не като вас – угоднически подчерта то.

– Какво казват?

– Разказват ви за гигантите. Примитивни вярвания, господарю. Гиганти имат гигантски шипове. И гигантски нокти. И гигантски усти с гигантски зъби.

– Да, да, схванахме вече – прекъсна го опашката.

– А? – попита едно по-малко таласъмче и посочи с пръчката си към пещерата. – А? Ами сега?

Рогцата искаха Таласъмчо да потърси гигантите, за да ги попита как са станали толкова гигантски – ГЛАВА 35.

Опашката настояваше да се приберат в пещерата заедно с другите таласъмчета – ГЛАВА 36.

– Да избягаме от опасността! Бързо! – извика таласъмчето.

– Хиперпространствен двигател: включен – обяви безизразно корабът.

Ракета изведнъж се стрелна, но пространството пред нея присветна в синьо, огъна се и изсъска.

– Да избягаме от опасността! Бързо! – извика таласъмчето.

– Хиперпространствен двигател: включен – обяви безизразно корабът.

– Чакай малко, какво става? – изуми се таласъмчето.

– Мисля, че бяхме върнати няколко секунди в миналото, господарю.

Пространството вдясно присветна в синьо, огъна се и изсъска.

– Да избягаме от опасността! Бързо! – извика таласъмчето. – О, не! Не отново!

– Изглежда, че времевата аномалия не ни позволява, господарю.

В този момент Таласъмчо забеляза, че пространството вляво присветна в червено.

– Бързо! Натат! – извика таласъмчето. – Включи не този, а другия

хиперпространствен двигател.

Корабът обаче нямаше втори хиперпространствен двигател, затова взе първия, обърна го обратно и пусна него. Ракета се изстреля към червеното пространство, то се изду и зазвъня. Корабът изчезна.

– А-а-а! – извика таласъмчето.

Повърхността на някаква планета бясно летеше към тях.

– Мисля, че сме в бъдещето и кацаме – обяви безизразно корабът.

– Не кацаме, а се разбиваме! – поправи го таласъмчето.

– Вероятността за катастрофа е 99,98 процента.

– Направи нещо с тези 0,02 процента! – извика опашката.

Ракета си натисна спирачките, но летеше толкова бързо, че се запремята във въздуха. Фиууу! Кълбо! Фиууу! Кълбо! Прас! И носът ѝ се разби в земята и запуши.

От храстите предпазливо се подаде една малка ламя, чието носле също пушеше. Иззад дървото надникна еднорог с очила. Едно малко птиче феникс, което наскоро се беше родило от пепелта, надникна от листата.

„Прас!“, чу се отново от кораба, вратата му се отвори и падна. Ламята се скри зад храстите, еднорогът зад дървото, а птичето феникс – в листата.

Вътрешността на кораба избълва дим и каза:

– Кашлюк, кашлюк!

Таласъмчето се изтъркала от Ракета, превивайки се и давейки се от кашлица.

– Кашлюк, кашлюк! – чу се отново от вътрешността, но този път роботски и престорено. Едно роботче излезе през дупката на вратата.

– Не ме оставяйте, господарю. Не мога да дишам! – каза роботчето, което така или иначе не можеше да диша.

Малката ламя отново надникна любопитно. След нея еднорогът и птичето феникс.

– Май – рече таласъмчето – това не е Планетата на таласъмците.

– А какво е таласъмците? – попита една от главите на малката ламя.

– Няма такава дума – обяви важно еднорогът и намести очилата на рога си.

– Аз съм живяло толкова пъти и никога не съм чувало за таласъми – додаде птичето феникс. – Това е Планетата на неталасъмците!

– Ох – въздъхна тежко таласъмчето и погледна към разбития кораб.

Какво да направи то?

Да се опита да се сприятели със съществата и да попита тях за рецепта за порастване. (ГЛАВА 12)

Да ги помоли за помощ и да се опита да поправи кораба, за да достигне Планетата на таласъмците. (ГЛАВА 13)

– Право напред! – изкомандва таласъмчето.

Още докато казваше това и порталът се изду, набъбна целият в красиво синьо-зелено и погълна кораба.

– Къде сме? – попита една бяла мечка, която се излежаваше на плажа.

– Мисля, че навлязохме в някаква аномалия, господарю – отговори ѝ една камила, която си играеше в снега.

Мечката се изправи и огледа себе си.

– Но това не съм аз! – извика мечката уплашено. – Козината ми е побеляла и опашката! О, ужас! Опашката е изчезнала!

– Но сте пораснал много ГОЛЯМ, господарю – обяви камилата с роботски глас, – както искахте.

– Наистина ли?! – учуди се мечката Таласъмчо.

– Наистина си ОГРОМЕН! – потвърдиха един куп добросъци, които се бяха появили около него. Имаше две фотьойльонки, три електружки и четири прахояда, които се заровиха в пясъка.

– И малко страшен – добавиха няколко хонтолула, които надникнаха от снежните пресли.

– Не искам да съм страшен! – каза мечката и мигом вече не беше мечка, а зебра. Зебра фокусник!

– И аз не искам да имам гърбица, господарю – каза камилата, която се бе превърнала в бяла полярна лисица. Нешантава лисица!

– Всеки прави каквото си иска в тази книга! – възмутиха се един куп дугули, които започнаха да се търкалят между пясъка и снега. Толкова много се търкаляха, че пясъкът стана сняг, а снегът – пясък.

– Направо ще полудея! – обяви таласъмчето зебра и бръкна във фокусническата си шапка. Оттам измъкна една таласъмска опашка.

– Ето ме и мен! – обяви опашката. – Не умрях!

Като каза това, опашката скочи от копитото на зебрата и отиде на мястото си. Зебрата мигом се преобрази на опашато таласъмче. Като видя това, и лисицата се преобрази на космическо роботче. Добросъците, хонтолулите и дугулите изчезнаха в техните си книги.

– Май взе да става нормално – каза Таласъмчо, който се припичаше на снега.

– Горедолу – съгласи се роботчето, което зъзнеше сред пясъците, макар да беше роботче и да не усещаше студеното.

– Няма го само кораба – каза таласъмчето и се зае да го прави от сняг, а роботчето помагаше с мокър пясък.

Скоро бяха готови. Порталът ги изплю и космическият кораб излезе от аномалията. Летеше към красива планета.

– Вижте, господарю, това е Планетата на таласъмите! – обяви роботчето. – Има големи планини и дълбоки реки, тъмни пещери и омагьосани гори. Къде искате да кацнем?

– В пещерите! – обяви таласъмчето.

– Няма как да кацнем вътре в пещера, господарю!

– Добре, тогава в реките!

– Не можем да привождяваме във вода, господарю!

– Добре, а някъде изобщо можем ли да кацнем?

– Можем да се приземим в големите планини – обяви роботчето. (ГЛАВА 20)

– Или в омагьосаните гори. (ГЛАВА 21)

– Искате ли да бъдем приятели? – попита Таласъмчо.

– На мен мама ми е казала да не си говоря с въображаеми приятели – обади се една от главите на малката ламя.

– А на мен не ми е казвала такова нещо – обади се друга от главите.

– Но аз не съм въображаем! – намеси се Таласъмчо. – Аз съм си съвсем истинско таласъмче!

– Да отидем да питаме мама! – настояха всички глави на ламята.

Така те решиха да отидат до селото на мамите ламии.

Скоро достигнаха плаващите планини, свързани помежду си с изплетени въжени мостове. Мостовите обикаляха покрай безкрайни водопади, които се изливаха към небето. Продължиха по тях и най-после пристигнаха в селото на мамите ламии, където всички се бяха събрали на каменния площад. Там в момента се провеждаше Годишното състезание по надпяване на мамии ламии.

– ... мамо? – прошепна едната глава на малката ламя.

Майка ѝ ѝ направи знак да мълчи с опашката си и едната ѝ глава се разпя с „Дооо“, втората запя „Реее“, третата – „Миии“!

– Ох, няма скоро да свършат – прошепна отново малката ламя и майка ѝ отново ѝ направи знак да мълчи.

– Да отидем да питаме Великия съвет на седемте еднорога – предложи еднорогът и те продължиха натам.

Достигнаха до кристални замъци, издигащи се върху пухкави облаци. Мостчета от дъги свързваха облаците помежду им. Съществата продължиха по тях, докато не достигнаха най-големия замък. Кристалната порта се разтвори и ги посрещна. Седем много стари еднорога бяха насядали в тронната зала и обсъждаха нещо.

– Уважаем съвет... – обърна се еднорогът към тях, – идваме при вас с един въпрос.

Един от еднорозите го погледна, прокашля се и рече:

– Като ни наричаш „уважаеми“, имаш предвид, че ни уважаваш или че сме достойни за уважение?

– Или просто спазваш общоприетите норми? – обади се третият.

– А какво са нормите, ако не измислени правила, които сме приели за истина!

– А какво всъщност е истината? – обади се петият.

– Какво става тук? – подшушна Таласъмчо на ухото на еднорога.

– Сега започват спор по първата дума, която съм казал. До няколко дни ще са решили какво всъщност съм искал да кажа.

– Няколко дни! – извикаха малката ламя, малкото птиче феникс, малкото роботче и таласъмчето. – Ние сме малки същества и не можем да стоим толкова време на едно място!

Така продължиха към огнената гора, където живееше птичето феникс. Тя обаче бе изгоряла.

– О, толкова съжалявам за гората ти! – каза Таласъмчо.

– А, тя така си изгаря – обясни птичето. – До няколко седмици ще е като нова!

Накрая спряха на една най-обикновена полянка и ламичката предложи да играят една игра за ламии. В нея различните глави си разменяха очите и виждаха света през тези на другата глава. Всички много харесаха идеята и започнаха!

Таласъмчо първо си смени очите с тези на ламята, но тъй като нямаше достатъчно глави, даде и на опашката, и на лапичките, и на рогцата. После погледна с очите на еднорога и с очите на феникс, а дори и с очите на роботчето. Светът беше ту сложен и мъдър, ту съвсем прост, ту величествен и прераждащ се, ту... роботски.

Най-накрая таласъмчето си върна собствените очи и отново видя света – уж по същия начин, но напълно различен. И се досети какво се бе случило. Той бе открил рецептата за порастване, защото бе разбрал, че светът може да бъде напълно различен в зависимост от това с какви очи го виждаш. С очите на възрастен, с очите на дете или пък с очите на еднорог философ.

– А какво му има на кораба ти? – попита една от главите на малката ламя.

– Разбит е, не виждаш ли?! – скара ѝ се друга глава, която беше застанала така, че ѝ пречеше да вижда.

– Не се карайте! – намеси се главата между тях и избълва малко дим.

Корабът също избълва малко дим.

– Аз съм живяло толкова пъти и никога не съм виждало по-разбит кораб – додаде птичето феникс, което никога не бе виждало никакъв кораб. – Това са някакви... таласъмите!

– Няма такава дума – обади се важно еднорогът.

– Абе вие ще помагате ли, или само ще говорите? – включи се и едно розово пони, което се показва от гората.

Започна спор дали трябва да помагат на нещо несъществуващо. Дали таласъмите не са масова халюцинация и как да се справят с нея. Никой не обърна внимание на роботчето, на което му стана скучно и отиде да поправя кораба.

– Как можете да докажете, че сте таласъм? – попита го накрая еднорогът и важно намести очилата на рога си с копито.

– Аз не съм таласъм – каза Таласъмчо. – Аз съм малко таласъмче.

– Аха! – зарадва се еднорогът. – Ето, признахте си!

– Търся рецепта, за да стана голям таласъм. И затова ми трябва корабът. За да стигна до Планетата на таласъмите.

– Няма такава планета – важно обяви еднорогът.

– Аз съм живяло толкова пъти.. – започна птичето феникс, но Таласъмчо вече не ги слушаше, защото бе отишъл да помага на роботчето.

Двамата се опитваха да закрепят обратно вратата на Ракета.

– А ти какво правиш? – попита една от главите на малката ламя, която бе дошла да види какво прави.

– Поправя кораба, не виждаш ли?! – каза ѝ другата глава, която ѝ пречеше да вижда.

– Нужна ни е по-висока температура, господарю – обади се роботчето и средната глава на ламята избълва малко огън.

Двамата завариха вратата на кораба.

– Нужна ни е по-дълга отвертка, господарю – обади се отново роботчето. Като чу това еднорогът приближи и мушна рога си в дупката. Той започна да отвива една повредена част.

– Нужна ни е и повече енергия – каза роботчето.

Птичето феникс приближи и докосна с крило захранването на кораба. Той се оживи и пусна светлините си.

– Наканихте се да помогнете все пак! – обади се розовото пони, което ги гледаше отстрани как работят.

Скоро малката ламя започна да оглежда Ракета за други повреди. Всяка глава инспектираше отделна част. Ако бяха повредени, птичето феникс ги претопяваше и те се появяваха чисто нови. След малко бяха готови.

– Благодаря ви, приятели! – каза Таласъмчо.

– За нищо! – отговори розовото пони и изчезна в гората.

Новите му приятели се сбогуваха с таласъмчето и роботчето и двамата най-после продължиха към ПЛАНЕТАТА НА ТАЛАСЪМИТЕ!

– Вижте, господарю, това е Планетата на таласъмите! – обяви роботчето.

Ракета може да се приземи в големите планини. (ГЛАВА 20)

Или в омагьосаните гори. (ГЛАВА 21)

Марсианчетата развълнувано се разбибипкаха, когато чуха отговора на Таласъмчо.

– Това е бибипано! – въодушеви се и по-зеленото таласъмче. – Ти ще бъдеш първият, когото ще изпратим през портала!

– Как така първият? – не разбра таласъмчето.

– Ама първият първи ли? – не разбра и опашката.

– Най-първият бибипан първи! – потвърди по-едрото и по-зелено таласъмче.

Марсианчетата още по-развълнувано се разбибипкаха. Таласъмчо малко се притесни. Ами ако нещо не работеше както трябва? Ако изпратеха лявата лапичка на едно място, а дясната на друго? То тогава лявата нямаше да знае какво прави дясната, а дясната нямаше да знае какво прави лявата. Или пък ако изпратеха рогцата в миналото, а опашката в бъдещето? Това със сигурност щеше да е доста объркващо!

В този момент от далечината се появиха марсоходите. Те изглеждаха като големи метални коли с четири дълги, въздълги крака. Роботът видя марсоходите и мигом се превърна на такъв. После всички потеглиха наред към червения прах.

Спираха на няколко пъти да заредят. Но не с бензин или газ – марсоходите се движеха с вода. Напускаха оазисите и продължаваха през марсианската пустиня. Много ли, малко ли пътуваха, не знам, но спряха на три водостанции и все продължаваха.

Козината на Таласъмчо бе започнала да възвръща цвета си. Малкото таласъмче бе станало цялото на райета в оранжево-зелено като извънземна зебра. Лявата лапичка изведнъж се уголеми и цапна муцунката, после бързо се смали. Таласъмчето бе започнало да възвръща нормалния си вид. В този момент пристигнаха!

Огромни стъклени куполи покриваха гигантски зали. А вътре бяха машините – бибипани портали на времето и бибопани портали на пространството!

По-зеленият таласъм гордо крачеше напред и обясняваше на всички колко невероятни са тези машини. И най-невероятно – никой не знаел как точно работят! Марсианчетата ахкаха и бибипкаха възторжено. Опашката на Таласъмчо рязко се удължи. Той почти бе върнал предишния си вид и разбираше все по-малко марсиански думи.

– Бибип е бибипан портал на времето – обясняваше по-едрото таласъмче.

– И мога да отида в бъдещето?! – зарадва се Таласъмчо.

– Бибип, имаме малък бибипан проблем. Бибити бибот само в миналото.

– Значи не е портал на времето, а портал на миналото! – възмути се Таласъмчо.

– А бибоп – рязко се обърна зеленото таласъмче към другата машинария – е бибопаният портал на пространството!

Марсианчетата отново заахкаха и забибопкаха възторжено.

– И мога да отида, на което си искам място? – зарадва се Таласъмчо.

– Бибоп малък бибопан проблем. Биботи бибопа, където си иска.

– Как така където си иска? – не разбра Таласъмчо.

– Биботити-бит-бит! – обясни таласъмчето.

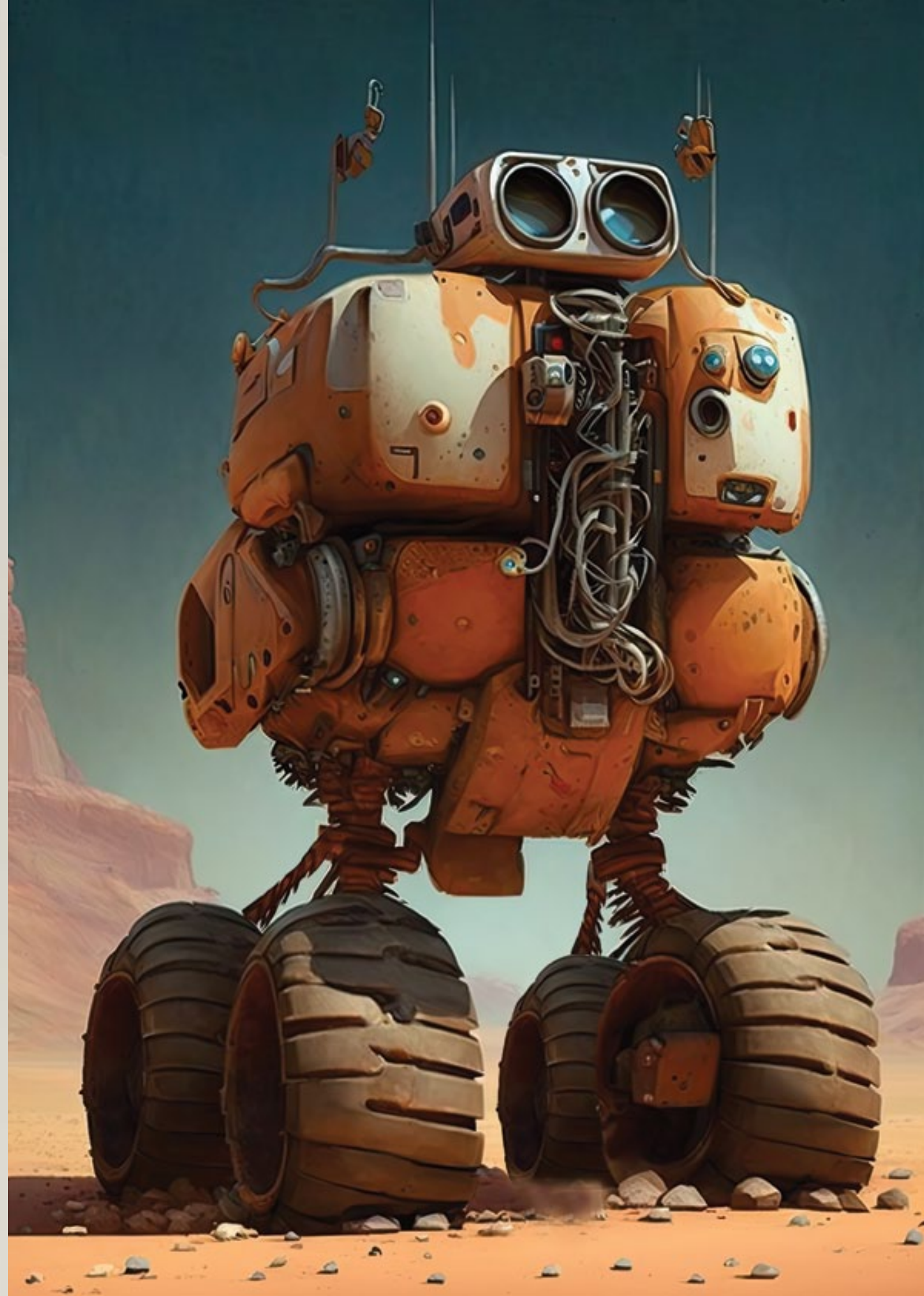
– Бибоп – съгласи се бибопаният портал.

– Бибип – съгласи се бибипаният портал.

Кой портал да използва таласъмчето?

Бибипания портал на времето, който изпраща в миналото. (ГЛАВА 16)

Или бибопания портал на пространството, който изпраща, където си реши. (ГЛАВА 17)

– Може би – уточни Таласъмчо – някой друг път ще пробвам вашите машини.

– Да, ще ги пробваме, ама... друг път – уточни опашката.

Марсианските таласъмчета се разбибипкаха малко разочаровано. Но имаше и такива, които се зарадваха. Малка група марсианчета заподскачаха около Таласъмчо и започнаха да го разпитват. Скоро Таласъмчо се умори да разказва за себе си и за своите приключения. Защото те не бяха никак малко приключения! Цели две книги бяха написани, а сега и трета се пишеше.

Скоро настана таласъмчето да живее в една марсианска стая. А това беше най-странната стая, в която таласъмчето някога бе живяло. Макар то да не беше живяло в други стаи. Всичко вътре беше обло. Все едно Таласъмчо беше във вътрешността на огромна топка. Нямаше таван, под или стени. Таласъмчето можеше да ходи навсякъде. То разхождаше лапичките насам и после натам, когато цялата повърхност присветна.

– Марсиански бибибни! – обяви един глас. – Новините от последния час.

Цялата вътрешност на стаята стана като огромен телевизор.

– За първи бибибан път НЛО кацна на марсианската повърхност. Имаме контакт с извънмарсианско същество.

Картината се смени и показа кацането на Таласъмчо и как той излиза от кораба.

– Изглежда, че пришълецът не е агресивен – уточни гласът. – Въпреки огромните си размери и странния цвят на козината си. Има изцяло таласъмчидна форма. Наши бибибани експерти му дадоха марсианска храна, която имаше изцяло бибибан ефект върху него.

Картината показва как Таласъмчо се смалнява и позеленява, докато се превръща досущ в марсианче. Докато гледаше това, таласъмчето усети как лявата лапичка изведнъж се издължи и стана по-голяма от дясната. Козинката му беше станала на оражево-зелени петна. Тумбачето уточни, че е гладно. В този момент една обла врата се отвори и в стаята влезе неговото роботче.

– Нося ви храната, господарю – каза любезно то и сервира пред него една купчинка от зелени гумени бонбони с формата на таласъмчета.

Лапичката посегна към тях, но таласъмчето се зачуди. Дали наистина беше разумно да се храни с марсианска храна? Нямаше ли опасност така завинаги да си остане марсианче? Докато се чудеше и обмисляше, муцунката налага всички бонбони. Имаха познатия прекрасен вкус на мента, диня и сладолед. Козинката бързо върна зеления си цвят, а лапичката отново се смали. Този път обаче нещо се случи с антенките. Те се размърдаха. Първо лявата. После и дясната. Изведнъж таласъмчето започна да улавя сякаш милиони бибибкания и бибопкания. Хиляди марсианчета искаха да се свържат с него. На Таласъмчо му стана много приятно. Тумбачето се напъчи и опашката се вирна.

– Станал сте много известен, господарю – угоднически каза роботчето. – Имате милиони лайкове в „Бибип-бук“.

– Наистина ли? – изуми се таласъмчето, макар да не знаеше нито какво е „лайк“, нито какво е „Бибип-бук“.

– Марсианците са щастливи, че харесват храната им. И са много доволни, че искате да сте като тях.

„Но дали наистина искам да бъда като тях“, зачуди се Таласъмчо, когато тумбачето нещо се обади, а рогцата отново усетиха хиляди приветствени бибибкания.

Какво трябва да направи Таласъмчо?

Дали да продължи да се храни с марсианска храна? (ГЛАВА 26)

Или да откаже и да попита дали нямат някаква друга храна? (ГЛАВА 25)

Таласъмчето плахо се приближи към портала на времето. Марсианчетата се скупчиха зад него и оживено започнаха да коментират. Таласъмчо вече бе възвърнал нормалния си вид и не разбираше нищо от бибиפקанията им.

Главният зелен таласъм с гордост обяви нещо и натисна някакво копче на машината. Тя цялата позеленя и започна да издава странни звуци. От отворите ѝ започна да излиза зелен пушек, който миришеше на пържен лук. Опашката леко затрепери. Марсианчетата започнаха да сочат някакъв стол, в който явно очакваха Таласъмчо да седне. Опашката обаче започна да спори, че *този* стол не бил подходящ и тя нямало как да се подвие *точно така*. В този момент роботчето излезе напред и проби дупка специално за опашката.

Все повече марсианчета се скупчваха зад таласъмчето и то неусетно бе избутано до стола. Таласъмчо започна да пее своята песничка. Той бе чувал, че няма как да пееш и да те е страх едновременно. И така той запя „Аз съм таласъмче, таласъмче, таласъмче“ и решително седна на стола. Опашката се мушна през дупката. Димът се сгъсти и марсианчетата започнаха да кашлят, бибиפקайки, и да бибопкат, кашляйки. Таласъмчо още по-силно запя втория куплет „Аз съм Таласъмчо, Таласъмчо, Таласъмчо“. Димът започна да става лилав и да мирише на препържени чорапи. Тъкмо когато таласъмчето щеше да изпее третия куплет, машината наду сирената си и Таласъмчо усети как тялото му започва да изчезва. Първо изчезна опашката, после лявата лапичка и дясното ухо. Таласъмчето се видя как разговаря с драконката, детска учителка, и как събира багажа си. После видя есенните дъждове, които наводняваха дупката му. Появиха се шантавата лисица и братовчедката ѝ – нешантавата лисица, големият добър вълк и овцата пират. Таласъмчо усети как миналото го теглеше назад, но само от него зависеше къде точно да отиде.

Таласъмчето се връща в миналото и в събитията от втората книга. (ГЛАВА 19)

В още по-далечното минало и в събитията от първата книга. (ГЛАВА 18)

КЪМ ПЪРВА КНИГА – ГЛАВА 18

КЪМ ВТОРА КНИГА – ГЛАВА 19

Главното зелено таласъмче гордо си сложи някаква кърпа на главата и си обу златни ботуши.

– Бибот? – попита той.

– Би-би-ти, би-би-ти! – развикаха се другите.

Той им се усмихна, пресегна се и дръпна някаква ръчка. Един червен лъч зазвъня и се изстреля в небето. Марсианчетата започнаха да питат Таласъмчо някакви въпроси, но той вече нищо не им разбираше. Беше върнал нормалния си вид.

Машината запуши с червен дим и замириса на пържени банани с чорапи. Някаква червена сирена зави във въздуха „Биу-боп, биу-боп, биу-боп!“

– Какво се случва? – попита опашката, която нищо не виждаше от дима.

– Нищо не виждам от дима – отговори ѝ Таласъмчо.

Нещо изгоря, прехвърчаха искри и една механична ръка грабна таласъмчето и го запрати в паралелна вселена. Той отново беше в кораба и летеше в космоса. Към него приближаваше планета.

– Какво се случва тук?!? – изуми се Таласъмчо.

Тази глава е по-необикновена от другите. За да разбереш къде ще се окаже Таласъмчо, вземи едно зарче и го хвърли. Прочети кутийката с числото, което се е паднало. Ако нямаш зарче, можеш просто да затвориш очите и да посочиш случайно някоя от шестте кутийки.

1

– Пригответе се за кацане – каза корабът и докато казваше това, взе, че кацна на Планетата на лекарите.

ПРОДЪЛЖИ НА
ГЛАВА 30.

2

Ракета приближи Планетата на готвачите и кацна близо до доматената река. Таласъмчо внимателно слезе от кораба и се огледа.

ПРОДЪЛЖИ НА
ГЛАВА 27.

3

Ракета рязко изви наляво. Толкова наляво, че отиде надясно. Таласъмчето се катурна от стола и се затъркаля наляво-надясно.

ПРОДЪЛЖИ НА
ГЛАВА 9.

4

Ракета кацна близо до гигантската машина. Таласъмчо излезе навън, но веднага му стана студено.

ПРОДЪЛЖИ НА
ГЛАВА 34.

5

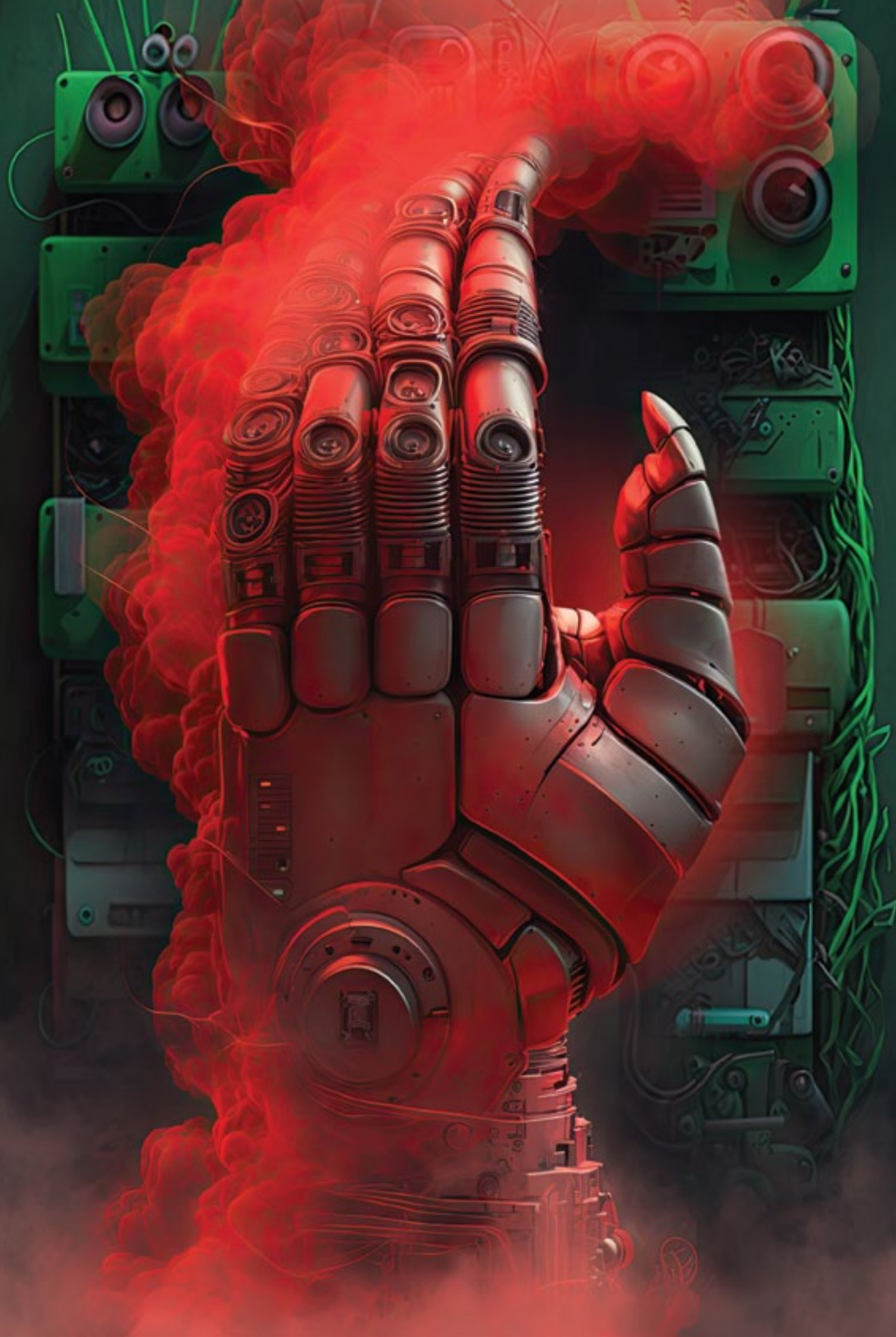
Ракета се приземи и Таласъмчо надникна. След него надникна и роботчето. Покрай тях се извисяваше величествена зелена гора.

ПРОДЪЛЖИ НА
ГЛАВА 20.

6

Корабът се приземи на новото място и Таласъмчо надникна. Тези омагьосани гори здраво са се омагьосали – отбелязаха рогцата.

ПРОДЪЛЖИ НА
ГЛАВА 21.

Лилавият пушек пак стана зелен, а зеленият започна да се разсейва. Всички бибипкиания и бибопкиания заглъхнаха и изчезнаха. Таласъмчо усети как някаква сила го притегли и го изплю, джвакайки.

– Джвак, джвак!

Старата драконка, детска учителка, гледаше вляво от него и обясняваше нещо. Таласъмчо погледна погледа ѝ и видя, че тя говореше... с него! Но как е възможно? Таласъмчо разтърка очи и погледна отново.

– Така са сезоните! – обясняваше драконката.

Малкото таласъмче не знаеше какво са сезоните и не каза нищо.

– Да, така са сезоните, наистина! – потвърди Таласъмчо, но никой не погледна към него. Нито драконката, нито малкото таласъмче.

Малкото коремче много се притесни, че утре няма да има храна и ще остане гладно. Голямото тумбаче и то малко се притесни, но му каза:

– Не се притеснявай! Винаги ще има нещо за похапване.

Никой не го чу.

Малките рогца предложиха да отидат на приключение, за да намерят храна за цялата зима, и малкото таласъмче хукна към дупката си.

– Чакай ме! – извика Таласъмчо и хукна след него.

Той се вмъкна в старата си дупка и се огледа. Малкото таласъмче бе изчезнало. Всичко стоеше така, както го беше оставил, но дупката му бе пълна с празно. Празно бе леглото от шума. Празно бе столчето камък. Празно бе и малкото огнище. Всичко бе потънало в прах, а по стените висяха големи паяжини.

– Какво правиш в моята къща? – попита го един тънък гласец.

Таласъмчо се огледа и видя едно малко паяче.

– Изключително е невъзпитано да влизате в чужда къща, без да попитате! – скара му се паячето.

– Но това е моята къща! – обясни му Таласъмчо.

Паячето го погледна накриво, сякаш се бе побъркал.

– Аз живея тук – обясни му паячето.

– Но аз живях тук преди – каза Таласъмчо. – Виж, това е моето столче камък!

Като каза това, таласъмчето седна на камъчето, но то беше станало малко малко за него.

– Много ти е малко! – обади се паякът.

– А това е моето легло – не му обърна внимание таласъмчето и легна в изсъхналите листа. Опащката и лапичката щръкнаха навън, тъй като не можаха да се съберат.

– Много ти е малко! – обади се отново паякът, който висеше точно пред носа му.

Таласъмчо се сепна и се изправи. Приблужи отдавна изгасналото огнище и го разръчка с една пръчица. Изведнъж забеляза някаква хартия. Извади я и я огледа. Тя бе сгъната и на нея пишеше: „Рецепта за порастване“. Лапичките се разтрепериха от вълнение и бавно я разгънаха. Таласъмчо се зачете.

„Високо в планината, дълбоко в гората, там покрай реката, в дупка в земята живееше таласъмче.“ Той се сепна и се огледа. Но това беше първа страница от първата книга за него.

– Пораснал си вече за нея – обади се отнякъде паячето с авторовия глас.

В този момент Таласъмчо осъзна какво се бе случило. Докато бе търсил рецептата, той неусетно бе пораснал. Сгуши се в леглото от изсъхнали листа и прибра лапичките и опащката си. Сви се на кълбо и заспа.

– Ако искаш, можеш да поспиш – каза един паячен глас, но вече нямаше кой да го чуе.

Лилавият пушек стана червен и замириса на пържени пържунки. Бибипканията станаха на кашлюкания. Някаква сила притегли Таласъмчо и го изплю, мляскайки.

– Мляс! Мляс!

Таласъмчо стоеше в прахосмукачка, направена на лодка. До него имаше едно прасе пират и една овца пират. А до тях едно малко таласъмче... това беше той!

– А не е ли опасно, ако излезе буря? – попита малкото таласъмче и... тогава излезе бурята. Небето се разфуча и разтрещя. Дъждът се разваля, а вълните станаха огромни. Всички бяха вир вода! Само Таласъмчо стоеше и гледаше сух. Дъждът не го мокреше.

Но прасето, овцата и прахосмукачката, макар да бяха целите мокри, много се радваха, че пътуват към Острова на съкровищата и затова изпяха под дъжда своята пиратска песен, която звучеше ето така:

*Към острова (овцата),
към острова (прасето),
към острова (прахосмукачката),
към острова (Таласъмчо, но никой не го чу),
където спи съкровище. (всички)*

*Отиваме, отиваме, отиваме,
да се изсушим със сешоара!
(изпяха всички без Таласъмчо, който си беше сух)*

– Не е ли време да погледнем картата? – попита малкото таласъмче точно когато всички се канеха да изпеят песничката още веднъж.

– Точно така! – съгласи се Таласъмчо, но никой не го чу, защото всички бяха изчезнали. Нямаше го прасето. Нямаше я овцата. Нямаше го и малкото таласъмче. Бе останала само старата прахосмукачка, направена на лодка, но бе още по-стара. Имаше брада от паяжина и коса от прах. Таласъмчо стоеше самичък в нея и се поклащаше.

– Кашлюк-кашлюк – изкашля се тя през маркуча си. – Откога те чакам!

Като каза това, старата прахосмукачка извади една стара карта от найлонов плик, в който я беше прибрала, ако случайно излезе буря. На нея пишеше: „Карта за порастване“. Таласъмчо нетърпеливо разтвори картата и я погледна. Имаше нарисован един остров, а до него пишеше: „Остров на порастването“.

– Знаеш ли къде е този остров? – попита Таласъмчо.

– Разбира се – каза прахосмукачката и включи турбото си. Но тъй като то беше вече старо турбо, се закашля и се задави.

– Пътуването малко ще се забави – обади се отново тя.

Пътуването се забави много. Когато стигнаха острова, слънцето вече се скриваше. Таласъмчо слезе на брега и се огледа. Къде ли бе заровено това порастване? Защото, ако порастването беше пораснало много, сигурно бе трудно да се закопае цялото.

В този момент вълните изхвърлиха една бутилка на брега. Таласъмчо я взе, нетърпеливо махна запушалката и изтръска бележката. На нея пишеше: „Рецепта за порастване“. Таласъмчето я разтвори и се зачете. Беше бележка от него самия като по-малко таласъмче!

„А когато пораснеш, пишеше там, най-важното е да не забравяш какво е да си малко таласъмче! Да не забравяш, че лапичките имат нужда от приключения, очичките имат нужда от чудеса, а сърцето има нужда да обича! Потпис: по-малкото таълаъсьъмче“

Ракета се приземи и Таласъмчо надникна. След него надникна и роботчето.

Покрай тях се извисяваше величествена зелена гора. Кристални планински езерца блещукаха между дърветата, а на бреговете им се издигаха гигантски скални статуи. Точно до космическия кораб започваше приказен каменен път, обрасъл с мъх и лишеи.

– Ехааа! – каза Таласъмчо и тръгна по пътя.

– Много е красиво, нали, господарю? – присламчи се и роботчето към него.

В големите планини кипеше от живот. Таласъмски летящи катерици скачаха по дърветата. Космати риби с таласъмски опашки плуваха в езерцата, а пухкави птички с рогца пееха в клоните.

– Тук всичко е много таласъмско – каза Таласъмчо и погледна към роботчето, на което мигом му поникна козина, а антенките му се превърнаха в рогца.

В този момент по пътя към тях се зададе най-голямото таласъмче, което можете да си представите. С великански лапички, гигантска опашка и огромни рогца. Таласъмчо не можеше да повярва на очите и на късмета си. Ето едно таласъмче, което беше пораснало доста голямо, даже малко прекалено.

– Добра среща, дребосъчета! – каза той. – Какво ви води в големите планини?

– Ами всъщност, господине... – обясни му Таласъмчо. – Аз търся и аз да стана голям като вас. Е, може би не чак толкова...

Великанското таласъмче се засмя добродушно.

– Издирвам рецепта за порастване – дообясни малкото таласъмче.

– А аз търся рецепта за отпорастване – засмя се той. – Всеки търси нещо.

– Но как? – учуди се Таласъмчо.

– Докторите казаха, че съм се разболял. Затова съм станал толкова голям. А Малчо се е разболял и затова е останал толкова малък. Върви разбери!

– Кой е Малчо? – попитаха роботчето и таласъмчето едновременно.

– Ооо! – сепна се гигантското таласъмче. – Елате да ви запозная с моите приятели.

Двамата последваха великана. Той скоро сви по друг каменен път и излязоха на една слънчева поляна, огряна и от двете слънца. Там бяха разпънати космати таласъмски палатки. От най-малката палатка излезе най-малкото таласъмче, което можете да си представите. С малки лапички, дребна опашка и без рогца. От кръгла палатка се изтъркаля таласъмче, което приличаше на топка, а от последната – таласъмче, което имаше само една горна и една долна лапичка. Всички наобиколиха гостите с интерес.

Гигантското таласъмче сложи лапата си на земята. Малчо се покатери в нея, а великанът го вдигна, за да вижда по-добре. Миниатюрното таласъмче огледа внимателно Таласъмчо и заключи:

– Изглежда доста... обикновен.

– Да, изглежда напълно нормален – съгласи се таласъмчето, което приличаше на топка.

– Как така!? – възмути се Таласъмчо. – Аз дори не съм от тази планета!

– А може и да е ненормален – обади се пак топчестото таласъмче.

– За мен са писани книги! – продължи Таласъмчо.

– Да. Напълно е ненормален – съгласи се Малчо.

– Да го вземем с нас – обади се таласъмчето с по една лапичка, което досега бе мълчало.

– Къде? – не разбра Таласъмчо.

– Ние сме пътуващ цирк – обади се гигантското таласъмче – и тръгваме за представление.

Ами сега? Дали Таласъмчо да тръгне с тях (ГЛАВА 43), или да отлети с кораба и да потърси рецептата в омагьсаните гори? (ГЛАВА 21)

Корабът се приземи на новото място и Таласъмчо надникна.

– Тези омагьосани гори здраво са се омагьосали – отбелязаха рогцата.

Лилавите дървета бяха толкова лилави, че растяха наобратно. Започваха с листата, стволите им надебеляваха и завършваха с корени, стърчащи във въздуха. По тях кацаха странни птички, приличащи на таласъмчета. Из въздуха летяха космати пеперуди с рогца. А в лилавото езерце отпред плуваха космати риби с таласъмски опашки.

– Вижте, това е Таласъмчо! – извика едно дърво. Иззад дървото се показва таласъмче с жълтеникава къдрава козина.

Таласъмчо напери тумбачето.

– Какво става, Мощуручко? – попита го едно страхливо женско таласъмче със сива козина, което надничаше зад опашката си.

– Излез Страхопашка, това е Таласъмчо!

– Наистина е Таласъмчо! – извика едно лилаво женско таласъмче, хукна към него и го прегърна.

На Таласъмчо първо му стана неудобно. После му стана удобно. Много удобно.

– Дудушанка, не го удушавай! – засмя се едно едро таласъмче с голямо тумбаче.

– Е, събрахме се – всички таласъмчета! – каза замечтано роботчето и се присламчи към тях.

– Но ти не си таласъмче! – каза Таласъмчо и го погледна.

Роботчето се бе превърнало в роботско таласъмче. Цялото бе космьасало, а антенките му бяха станали на рогца. В очите му светеха електронни сърчица.

– О, колко е сладко! – каза Дудушанка и се наведе да разроши козинката му.

Междувременно Таласъмчо съвсем се бе наперил, а опашката му бе щръкнала до небесата.

– Виждам – каза важно той, – че всички ме познавате. Знаех си, че тук ще съм много известен.

– Ами всъщност – започна Мощуручко и се огледа неловко – ще му обясниш ли? – и погледна към Дудушанка.

– Ами работата е... – продължи Дудушанка.

– Издателят на тази планета реши да не издава книгите за теб – изплю камъчето Мощуручко. – Издаде само играта за нас. И сега ние сме доста известни.

– И много ни черпят – добави въодушевено дебеличкото таласъмче, което се казваше Тумбалумбаланчо.

– И всички ни обичат – обясни Дудушанка.

– Чак е малко страшничко... – обади се Страхопашка.

– Има друга книга за вас ли? – не разбра Таласъмчо.

– Не, то не е книга – обясни му Мощуручко.

Малкото таласъмче съвсем се обърка. Неговият автор беше написал книга, която не беше книга. И то за други таласъмчета! А някой издател беше издал за цялата тази работа.

Опашката на Таласъмчо увисна. Усмивката му изчезна и очичките му се натъжиха.

– О, не се натъжавай – каза Дудушанка и го прегърна, а тъжното му намаля.

Таласъмчо се зачуди какво да ги попита:

Дали са чували за рецепта за порастване на таласъми? (ГЛАВА 22)

Дали ще го запознаят с издателя, за да издаде и за него? (ГЛАВА 23)

– Не съм чувал за рецепта за порастване – каза Тумбалумбаланчо. – А аз съм чувал за много рецепти!

– Ако някой я знае, това ще е Бомбилко – включи се Дудушанка. – Той познава всички билки и отвари.

– Да отидем при него – предложи Мощуручко и скоро всички вървяха през омагьосаните гори, които още повече се омагьосваха.

От корени, стърчащи високо във въздуха, се изливаха лилави водопади. Те потичаха в ручей и се извиваха като водни мостове над пътеките. Някъде прибягаха две космати мишки с таласъмски опашки. И колкото по-навътре навлизаха, толкова повече се омагьосваха горите.

Най-после достигнаха до малка къщичка наред гората. Бе изградена от клони, камъни и листа. Тя започваше с покрива си, продължаваше с прозорци и завършваше с вратата си. Мощуручко почука на прозорчето, защото стигаше само дотам.

– Влез – чу се отвътре.

Вратата се откряна и оттам се спусна стълба, изплетена от лилави лиани. Всички таласъмчета, включително и роботското, се покатериха вътре.

А там бе доста разхвърляно. Навсякъде имаше колби и шишенца, пълни с всевъзможни течности. Снопове билки висяха във въздуха и се сушаха. А едно зеленикаво таласъмче, чиито рогца се превръщаха в клонки, обикаляше, сипваше някакви неща, разбъркваше други и опитваше трети.

– Това е Бомбилко – представи го Мощуручко. – И за него има издадена игра.

Таласъмчо не можеше да разбере какво се случва на тази планета. Някой постоянно издаваше неща. Само за него – нищо.

В този момент нещо проблесна в стаята и Страхопашка се скри под масата. Въздухът заблестя и едно бяло таласъмче се телепортира при тях.

– Излез оттам – Мощуручко надникна под масата. – Това е Вихрушанка.

– Не ми казвайте – обади се Таласъмчо. – И за нея са издали нещо.

– Възщност тя участва в играта с Бомбилко – поправи го Мощуручко.

– Виж Бомбилко – включи се Дудушанка, – чувал ли си за рецепта за порастване?

– Рецепта за порастване ли? – изненада се той. – Хмм. Че на кого му е нужна? Ние всички сме малки таласъмчета.

– Таласъмчо е решил, че е крайно време да порасне – обясни му Дудушанка.

– Разбирам... – каза замислено той. – Мисля, че ще ми трябват някои много специални билки. Елате пак след седмица.

Така таласъмчетата отидоха и играха цяла седмица в омагьосаните гори. Плуваха с таласъмски риби нагоре по водни мостчета и се катериха наобратно по дърветата, които стърчаха наобратно. Една седмица по-късно те отново навестиха Бомбилко.

– Това е лунна пиперлика, а това жарък носоглът – обясняваше им той. – Намерих всичко необходимо, но ще ми трябва още една седмица, за да се изсушат.

Така таласъмчетата играха още цяла седмица. Миришеха скачащите цветя, скачаха с таласъмските зайци и летяха с летящите катерици. Накрая те отново го навестиха.

– Готови са! – каза той. – Изсушени! Но ще ми трябва още седмица, за да приготвя отварата.

Този път таласъмчетата съвсем се заиграха. Телепортираха се с Вихрушанка, играха на криеница със Страхопашка и ядоха с Тумбалумбаланчо. Най-после отварата бе готова. Таласъмчо тържествено вдигна чашата във въздуха и я изпи, но не усети нищо и попита:

– Пораснах ли?

– Даа-а-а! – извикаха всичките неговите приятелчета. – Изнена-а-ада!

– Честит рожден ден! – честитиха му те и го запрегръщаха.

– Тази отвара е по стара рецепта и е много специална – каза Бомбилко. – Но действа само на рождения ден! – и му смигна.

Издателят живееше надалеч и за да стигнат дотам, Мощоручко извика един скачащ мехур. Мехурът изскочи от омагьосаните гори с големите си космати крака и се приземи до тях.

– Бълбукайте вътре! – каза прозрачният мехур и отвори голямата си уста, за да могат да влязат.

– А тези мехури с какво се хранят? – попита опашката.

– Не се страхувай – каза ѝ опашката на Страхопашка. – Те са въздухоядни.

– Бълбук – потвърди мехурът.

Скоро всички таласъмчета и едно таласъмско роботче влязоха вътре. Мехурът затвори устата си, прилекна с големите си космати крака и скочи в небето. Таласъмчетата се затъркаляха насам-натам. Това беше доста забавно и още по-смешно.

– Бълбукащо ли е? – попита ги мехурът, докато се приземяваше на една омагьосана поляна. След това отново прилекна и подскочи още по-силно. Таласъмчетата се затъркаляха още повече. И това беше още по-забавно и още по-смешно. Само на роботчето не му беше много весело, защото няколко болта му се отвиха и лявата му ръка падна. А после, когато и дясната му ръка падна, те се приземиха до някаква странна постройка.

Огромна пирамида, направена от печатарски машини, се издигаше по средата на езеро от мастило. До нея се стигаше по тясно хартиено мостче. Когато влязоха вътре, пухкава таласъмка секретарка веднага ги разпозна и ги заведе директно в стаята на издателя, която се намираше на върха на пирамидата.

Посрещна ги един рошав, ама много рошав, таласъм с очила. Беше дори по-рошав от останалите таласъми, а както знаете, таласъмите са изключително рошави създания. Около него бяха разхвърляни книги, настолни игри, всевъзможни листа, карти и какво ли още не.

– О, това сте вие! Моите любимци! – зарадва се той, като ги видя. – А този пък кой е? – попита той и посочи към Таласъмчо.

– Това е Таласъмчо – представи го Дудушанка. – Той е герой от онези книги, които решихте да не издавате.

– Ооо, ами... да – каза издателят и се загледа в нещо много важно през прозореца. После провери нещо още по-важно в една от книгите. Таласъмчо също се загледа в една от книгите, която лежеше на косматото бюро, и се зачете в нея.

– Това рецепта за порастване ли е? – попита накрая той издателя.

– Не, това е едно стихотворение на Ръдиърд Киплинг – отговори издателят. – Преведохме го на таласъмски.

Таласъмчо отново се зачете, а там пишеше:

*„Ако владееш се, когато опашката трепери, а нарича теб страхлив;
Ако на таласъмското си сърчице се довериш, но бъдеш предпазлив;
Ако подскачаш, само с Волята останал, на лапичките казваш: „Влезте в крак!“
Ако заситен си и спреш да хапваш, когато тумбачето ти вика: „Давай пак!“
Ако мечтаеш, без да си мечтател; ако си умен, без да си умник;
Ако с рогцата впускаш се напред, но знаеш и кога да спреш;
Светът е твой! Молбата ми е чута! Успял си истински да порастеш!“*

Така вместо рецепта за порастване, Таласъмчо откри стихотворение. И макар рецептите да не са стихотворения, това стихотворение си беше една истинска рецепта.

Авторът стоеше пред компютъра и дописваше последната глава от книгата.

– Е, значи му дойде времето – каза авторът натъжен и отново се изпълни с празно.

В този момент на прозореца се почука. Беше Таласъмчо! Но колко само беше пораснал! Та той вече въобще не беше малко таласъмче. Направо бе станал един голям таласъм.

Авторът отвори прозореца и го прегърна. После разроши къдравата му козина между рогцата и го погледна в очите.

– Пораснал си – каза му той. – И опашката ти е пораснала.

– А ти си остарял – каза му таласъмчето.

– Значи намери рецептата все пак? – усмихна се авторът.

– Намерих много рецепти – каза таласъмчето. – И съм малко объркан. Коя от тях беше истинската рецепта за порастване?

Авторът се засмя и празното му се изпълни с топлина.

– Нима не разбра, че няма само една рецепта за порастване?

– Разбрах но... няма ли една най-най-истинска? Те бяха толкова различни...

– А ти беше толкова смел – усмихна му се авторът. – Помниш ли, когато преди десет години започнах да пиша за теб?

– Да – отговори му таласъмчето. – Какви приключения само преживяхме заедно!

Авторът се усмихна. В този момент вдигна поглед към прозореца и видя, че навън се бяха струпали всякакви приказни създания. Имаше драконче, болно от апчиху, жабок принц, овца пират и прасе пират. Имаше космическо роботче, зебра фокусник и една шантава лисица. Имаше всевъзможни герои, но най-много от всички бяха таласъмчетата. Лилави, зелени, бели, жълти и червени. С прави рогца, с криви рогца и без рогца. Имаше и едно особено симпатично женско таласъмче, което помахна на Таласъмчо.

– Мисля, че твоите приятели са дошли – каза авторът.

– Да... – каза умислено таласъмчето. – Май е време да вървя.

– Да. Дойде време да пораснеш истински, а не само в книжката.

– Ще ти липсвам ли? – попита таласъмчето и очите на автора се напълниха със сълзи.

– Нямах си представа колко много!

Големите очички на Таласъмчо също се напълниха със сълзи. Авторът преглътна тежко и му ги избърса. После се засмя леко и избърса и своите очи.

– Знаеш ли, Таласъмчо – каза той, – когато едно приключение завършва, друго започва. И дори най-най-голямото приключение започва с една малка крачка на лапичките.

– Ти беше най-добрият автор за мен – каза таласъмчето и го прегърна.

– А ти винаги ще бъдеш за мен моето малко таласъмче!

КРАЙ
(НАИСТИНА!)

– Извинете, но дали нямате и някаква друга храна? – рече таласъмчето към стените.

Те мигом се промениха отново на огромен телевизор и Таласъмчо видя муцуната на по-едро и по-зелено таласъмче.

– Имахме червени бонбони – поясни то. – Но никак не се продаваха добре и затова спряхме да ги правим. Имахме и оранжеви, но те много приличаха на червените и затова също не се продаваха добре. Имахме и розови, но...

– Да, да, разбрах – разбра Таласъмчо. – А нещо друго освен бонбони нямате ли?

– Ами друго, друго... имаме само любима храна.

– Как така любима храна?

– Ами така, за любимци!

Като каза това картината на стените, които бяха и под, и таван, отново се промени и показва някаква странно създание. То беше смесица между куче и котка, но зелено и с антени.

– Баумяу! – каза съществото и започна да си похапва нещо, което много приличаше на земни горски плодове.

– Купете си любимата храна! – прозвуча един рекламен глас. – Нов внос от бибибаната Земя! Изцяло неупотребявана! Само сега с цели деветдесет и девет процента отстъпка!

После гласът започна да говори изключително бързо и занарежда:

– Промоцията-важи-до-изчерпване-на-количествата, възможни-са-някои-странични-ефекти, неупотребяемостта-не-може-да-бъде-гарантирана!

– Какви ефекти? – обади се опашката.

– А ще може ли да ни донесете повечко от тази храна? – попита тумбачето.

Така таласъмчето започна да се храни с неговата любима храна и отново възвърна нормалния си таласъмски вид.

Много от марсианците го гледаха като землянин и дори се страхуваха от него. Той бе доста различен. Много по-едър, въобще не-зелен и дори нямаше антени! Въпреки това той бързо стана най-известното таласъмче на Марс. Преведоха и книгите за него, а на марсиански те звучаха горе-долу така: „Бибипаното приключение на бибипаното таласъмче“ и „Още по-бибипаното приключение на бибипаното таласъмче“.

**Бележка на преводача: В превод на землянски „Малкото приключение на голямото таласъмче“ и „Още по-малкото приключение на още по-голямото таласъмче“. На Марс промениха заглавията, защото бе два пъти по-голям от всички.*

По книгите направиха филми с участието на по-зеленото таласъмче Би Бобит, който бе уголемен и пооранжавен с компютърни ефекти.

Но Таласъмчо не спеше добре. Трябваше да става рано, защото постоянно участваше в „Сутрешни бибипни“. Лягаше си късно заради „Вечерни бибипни“. А понякога бе гост и в „Обедни бибипни“. Постоянно му пишеха по-зелени таласъмки, с извити антени и пухкави опашки. Започна да се уморява. Много да се уморява. „Да си известен е хубаво, мислеше си той, но не е толкова хубаво“. Прииска му се да има спокоен живот някъде, в някоя вълшебна марсианска гора. Както, когато беше малко таласъмче. Вместо това навсякъде го спираха и го питаха:

– Вярно ли е, че ядете само храна за кучокотки?

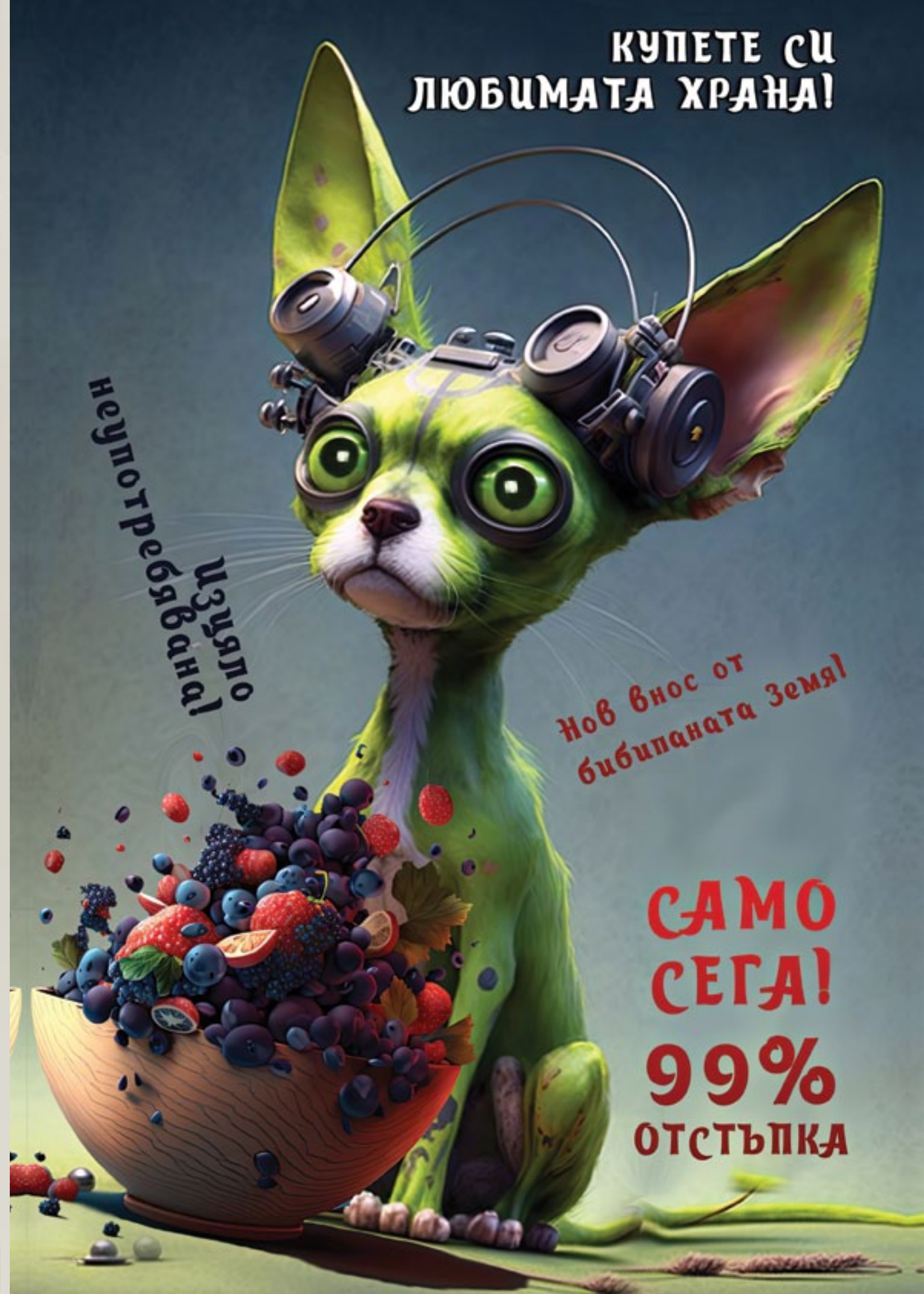
– Как станяхте толкова оранжев?

– Къде са ви антените?

И:

– Как пораснахте толкова голям?

Таласъмчо спря и се вкамени. Ами да! Та той вече не бе малкото таласъмче. Сега за всички наоколо беше ГОЛЯМОТО таласъмче! Беше пораснал. Да, той със сигурност беше пораснал, а дори не бе разбрал! А някъде го очакваше една вълшебна къщичка в една марсианска гора.

Колкото повече Таласъмчо похапваше от марсианската храна, толкова по-вкусна ставаше тя. А колкото по-вкусна ставаше, толкова повече похапваше от нея. Скоро антенките му се издължиха и заулавяха всякакви сигнали.

Появиха се надписи по стените, надраскани от незначайна марсианска лапичка. „Таласъмчо – завинаги един от нас!“ и „Зеленото е по-зелено от оранжевото!“ гласяха някои от тях. Много от марсианците бяха щастливи от избора на таласъмчето, макар да имаше и такива, които го подозираха, че е земен агент под прикритие.

За кратко Таласъмчо стана изключително популярен. Даваха го по всички бибибни, пишеха за него навсякъде, а страницата му в „Бибип-бук“ събра повече лайкове, отколкото беше населението на Марс, тъй като го харесваха и от други планети.

Скоро обаче марсианците започнаха малко по малко да забравят за него. Все по-рядко го канеха във „Вечерни бибибни“ и „Сутрешни бибибни“. А в обедните направо го пропускаха! Някаква по-зелена певица с по-пухкава опашка вече бе водещата новина.

Таласъмчето се зарадва на тази промяна, защото много бе почнало да се уморява от толкова известност. Заживя по-спокойно като обикновено марсианско таласъмче. Похапваше си от любимите бонбони, разхождаше марсианските си лапички и улавяше сигналите на другите марсианци с антенките си. По някое време и това му омръзна и точно тогава се сети, че бе тръгнало да търси „рецепта за порастване“. А досега само беше станал по-малък!

Таласъмчо включи антенките си и затърси сигнали. Питаше дали някой е чувал за подобна рецепта. След малко към неговите сигнали се включиха други. И други. Членовете на „Марсиански клуб за израстване“ го приветстваха. Той беше намерил и други, които искаха да израснат!

Таласъмчо стана член на клуба, а клубът беше много доволен, че има толкова известен член. Скоро той бе приветстван с голяма церемония, на която го представиха на всички с:

– Да поздравим с добър бибоп нашия израснал брат!

Таласъмчо не се чувстваше много израснал, но когато всички запляскаха, той се напери. Приветстваха го в тайната кръгла стая, където се пазеше рецептата.

Тя стоеше под един стъклен аквариум, а отгоре ѝ падаше светлина. Някъде засвири музика. Рецептата красиво се завъртя и Таласъмчо видя, че е скъсана наполовина. На нея пишеше:

Рецепта за... (скъсано)

Три лесни правила, за да... (скъсано)

- 1. Пази лапичките си на топло, защото... (скъсано)*
- 2. Дръж антенките си хладни, тъй като... (скъсано)*
- 3. Яж по-малко от... (скъсано)*

Таласъмчо много се впечатли. Толкова се впечатли, че веднага си купи затоплящи обувки (с логото на клуба) и охлаждаща шапка (с логото на клуба). Започна да се храни само наполовина. Скоро започна да си връща старата форма, но само наполовина. Лявата му горна лапичка и долната дясна бяха по-оранжеви и по-дълги. Едната антенка си беше антенка, а другата рогче. Едното му око виждаше света като Таласъмчо, а другото като марсианския Таласъмчо. Но и двата свята бяха всъщност един и същ.

„Хмм – мислеше си половината таласъмче – значи това означавало да пораснеш? Да виждаш, че светът за всеки е различен, а той да е един и същ!“

„Прав си“, съгласи се половината опашка.

Ракета приближи Планетата на готвачите и кацна близо до доматената река. Таласъмчо внимателно слезе от кораба и се огледа. Никой не беше дошъл да го посрещне. Реката продължаваше надолу, а няколко дебелички прасета с бели дрехи мушкаха странни навити устройства в нея. Явно нагряхаха доматения сос, защото той започваше да бълбука. Над него се издигаше пара. В далечината се виждаха сгради, които не приличаха на сгради.

– Господарю, моля ви, не ме оставяйте – чу се гласът на кораба зад таласъмчето. – Без вас е толкова самотно!

Таласъмчо се обърна и видя едно роботче, което слизаше от Ракета. То приближи таласъмчето, а таласъмчето приближи прасетата и каза:

– Извинете, търся една рецепта?

Те обаче не му обърнаха внимание. Продължиха да мушкат и да гледат с интерес как доматеният сос се нагрива. Накрая едно от тях рече:

– Всички рецепти се пазят в Голямата готварска книга.

– Книгата, да. А къде е тя? – попита Таласъмчето.

– Трябва да продължите надолу по реката – и махна с дебелото си копитце.

– И след това още надолу – добави друго от прасетата.

Тумбачето искаше да каже нещо, но лапичките вече подскачаха надолу покрай доматената река. Роботчето едвам сварваше да се търкаля до тях. Скок-подскок, търкул, а насреща им още прасета с бели дрехи и странни шапки. Те сечаха клони от най-странното дърво, което Таласъмчо беше виждал. Приличаха на тънки бели пръчици. Прасетата ги начупваха на още по-малки пръчици с дебелите си копитца и ги пускаха в реката.

– Извинете, какво правите? – попита Таласъмчето.

– Сечем клони от дървото – обясни едното прасе.

– Да, да – съгласи се таласъмчето. – Ама... защо?

– Защото това е спагетено дърво – поясни то. – Ама и макаронено да беше, пак щяхме да го насечем.

– Ясно – каза Таласъмчо, на който нищо не му беше ясно. – А можете ли да ми кажете къде да намеря една рецепта?

– Всички рецепти се пазят в Голямата готварска книга. Трябва да продължите надолу по реката.

И още докато казваше това прасето, лапичките пак заподскачаха, а роботчето пак се затъркаля. И така минаха покрай още спагетени и макаронени дървета. После подминаха всякакви храсти – от фиде, от равиоли и от тортелини. Минаха покрай отворени фурни, големи колкото блокове. А дебелички потящи се прасета вадиха от тях гигантски пици. Минаха покая огромни котлони, където се готвеше сос за лазаня.

– Хей, закъде сме се разбързали толкова! – протестираше тумбачето.

Но лапичките не го слушаха и продължиха. Накрая стигнаха до една книга, която се извисяваше три пъти по-голяма от слабичкото прасе до нея. На корицата ѝ пишеше „Голяма готварска книга“. Таласъмчето се зарадва и спря. Роботчето се зарадва, че таласъмчето се е зарадвало, и спря. Само тумбачето не се радваше.

– Здравейте – поздрави таласъмчето. – Търся една рецепта за порастване.

– Да, имаме – каза кльощавото прасе.

Таласъмчо се зарадва още повече. Роботчето се зарадва още повече. Дори и тумбачето се зарадва, че май скоро ще се яде.

– Може ли да я прочетем? – попита таласъмчето. – Защото аз вече мога да чета – поясни то.

– Да, може. Коя искате да прочетете?

– Ами тази за порастването.

– Всичките ни са за порастване – обясни слабото прасе. – Като ядеш и растеш.

Таласъмчето съвсем се обърка. Нали имаше само една рецепта за порастване?

Дали Таласъмчо да поиска да прочете всички рецепти? (ГЛАВА 28)

Или да попита дали има и други рецепти, които не са в тази книга? (ГЛАВА 29)

– Ами тогава ще ги прочета всичките! – ентузиазира се таласъмчето.

– Моля, заповядайте – каза слабичкото прасе.

Таласъмчо се покачи до книгата и зачете. Чете за всевъзможни супи, за салати, за супи със салати и за салати със супи. И колкото повече очичките четяха, толкова повече тумбачето огладняваше. По някое време таласъмчето се умори да чете и рече:

– Тези рецепти са много хубави, но кой ще ги сготви?

– Вие сте на Планетата на готвачите – обясни му прасенцето. – Всеки може да ги сготви!

И като каза това, прасенцето плесна с копитца и няколко прасета с костюми се появиха сякаш от нищото.

– Готови ли сте с поръчката? – попита едно от тях.

– И от тези всички рецепти се пораства, така ли? – попита Таласъмчо несигурно.

– Точно така! – потвърди слабичкото прасе.

– Ами тогава ще ги поръчам всичките! – каза тумбачето.

Като каза това, всички прасета в костюми изчезнаха някъде и скоро започнаха да сервират всевъзможни ястия.

Сервираха му първо салата от водорасли с препечени парченца сух хляб. После му сервираха супа от водорасли, в която плуваха парченца сух хляб. Сервираха му печени филийки с крем от водорасли и печени водорасли, поръсени с трохи от хляб.

– Ох – каза тумбачето. – Аз май малко преядох.

– Но как така – възмути се слабото прасе. – Ние сме още на първата страница. Ето вижте!

И то показва на Таласъмчо първата страница. Отгоре пишеше „ястия от водорасли и хляб“.

– Да минем на последната страница – предложи тумбачето. – Сигурно там са десертите!

Прасето обърна книгата обратно и отвори последната страница.

– Хмм – рече то. – Тези рецепти ги изпълняват в обратната част на планетата. Изчакайте така.

Докато чакаше, тумбачето усети, че май пак започва да огладнява. Първо залезе едното слънце, после второто и накрая третото. Таласъмчо съвсем бе прегладнял, когато отнякъде се появиха няколко гущера, облечени в изискани костюми, и започнаха да сервират.

Първо донесоха сладолед, поръсен със захар. После донесоха препечена захар, намазана със сладолед. А точно когато донесоха пържен сладолед с разтопена захар, се включиха и прасетата.

Всичко съвсем се обърка и накрая започнаха да сервират хляб, намазан със сладолед и водорасли, поръсени със захар.

– Не мога повече – извика отчаяно тумбачето.

Таласъмчо погледна към него и видя, че то беше пораснало доста голямо. Той се зарадва, че е открил рецептата за порастване, но после погледна към лапичките и опашката. Те си бяха останали все толкова малки.

– Ще трябва да намерим рецепти и за нас – казаха лапичките и опашката.

– Абсурд! – каза тумбачето. – Никакви рецепти повече!

Така Таласъмчо откри безброй много рецепти за порастване, но само на тумбачета. И разбра, че порасналите таласъми често са твърде лакоми.

– А има ли други рецепти? Които не са в тази книга?

– Всички рецепти са в тази книга. Това е Голямата готварска книга – обясни кльощавото прасе.

– А има ли рецепти, които не са „готварски“? – полюбопитстваха рогцата.

– Има, разбира се – съгласи се прасето. – Има готварски рецепти, лекарски рецепти, рецепти за отслабване, рецепти как да станеш богат...

– Чакайте малко – обърка се таласъмчето. – Има рецепта как да станеш богат?

– Да! Истинско богато прасе!

– И как да станеш известен?

– Да! Истински известно прасе!

– А нещо за непрасета няма ли?

– Има. За хора. Как да си отгледаме истинско прасе!

– Ох – въздъхна таласъмчето. – А няма ли например как да си отгледаме истинско таласъмче?

Кльощавото прасе се почеса зад ухото.

– Кой би искал да си гледа таласъмче?

– Не знам. Някое дете например.

– Вместо да си вземе прасенце? – не повярва прасенцето. – Хмм.

След малко то изчезна нанякъде и се върна, тикайки количка по-голяма от него.

Отгоре ѝ беше струпало книги, папки с документи, листа, списъци за пазаруване, касови бележки и всякакви хартийки.

– Ето – каза доволно прасенцето. – Търси каквото искаш.

Таласъмчето много се зарадва и започна да търси рецептата за порастване. Намери книжки за оцветяване, документи на китайски (роботчето му ги преведе), касови бележки за детски книги и един списък за пазаруване, който завършваше с „не забравяй да купиш домати!“. Намери някаква реклама за космическо увеселително влакче. А накрая намери и една хартийка, на която имаше само числа.

– Това какво е? – попита той прасенцето.

– О, това е билет за Голямата прасешка лотария! – отговори то. – Дайте да го проверя!

– Невероятно! Печелите един милион милиарда и един милиард милиона.

– Уау! – изуми се таласъмчето, което вече порастваше и знаеше, че това е ужасно много.

– Какво мога да направя с тях? – попита Таласъмчо.

– Ами можете да си поръчате ядене.

– А друго?

– Ами на Планетата на готвачите сте. Друго няма!

Тумбачето беше много доволно, че друго няма и започна да си поръчва. Накрая то преяде, но Таласъмчо продължаваше да има хиляди милиарди, а пораснало беше само тумбачето му.

– А какво е това космическо влакче? – попита таласъмчето.

– Ами то още не е построено – обясни прасенцето, – защото няма достатъчно пари.

И така Таласъмчо даде всичките си останали пари, за да допостроят космическото увеселително влакче, но те бяха толкова много, че го направиха стотици милиона пъти по-голямо, отколкото планираха. Таласъмчето и роботчето бяха първите, които се качиха. Влакчето беше толкова голямо, че се изстреля директно в космоса към съседната планета на лекарите. Спусна се рязко покрай една галактика, зави покрай две звезди и времето се ускори. Летеше толкова бързо, че Таласъмчо усети как спира да го е страх и пораства. Тъкмо стана съвсем възрастно таласъмче и тогава реши, че иска пак да е малко таласъмче. Влакчето зави и тръгна обратно. Времето завървя наобратно. Накрая спря и Таласъмчо слезе отново малък. Той се засмя и разбра, че е намерил рецепта за порастване. Но още по-важното бе, че е намерил рецепта за отпорастване!

– Пригответе се за кацане – каза корабът и докато казваше това, взе, че кацна на Планетата на лекарите. Бяха се приземили точно до огромна бяла сграда с много, много етажи. Най-горе върху сградата беше нарисуван голям червен кръст.

„Кашлюк, кашлюк“, чу зад себе си таласъмчето и се обърна. Видя симпатично роботче, което проговори с гласа на кораба:

– Аз май нещо съм настинал, господарю. Най-добре да дойда с вас да се прегледам. Таласъмчето не знаеше, че роботите могат да настиват, но ето – всеки ден научаваше нещо ново!

Така двамата слязоха от кораба и влязоха в бялата сграда. Вътре ги посрещна лъскава машина с едно единствено копче. Без да пита, лапичката набързо го натисна и отдолу излезе билетче, на което пишеше „99“. Таласъмчето взе билетчето и продължи по белия коридор. Там имаше много бели врати и по някое време Таласъмчо забеляза, че над тях има номера.

– Ето виж – каза той и посочи номер 64 на роботчето, което го следваше.

– Да, наистина – съгласи се роботчето и посочи номер 65.

– А тук е за нас – каза таласъмчето, обърна билетчето наобратно и посочи 66.

Пред вратата се бяха струпали най-различни същества и чакаха нещо. Имаше зелено желе с розова рокличка, нещо, което приличаше на глава на синьо фламинго, и огромен виолетов квадрат с малките си виолетови квадратчета.

– Здравейте – помаха им таласъмчето и влезе през вратата.

Озова се в бяла стая с легло и бюро, зад което стоеше един бял хамстер с бяла униформа. Той беше забил нос, душеше някакви документи и не вдигаше глава.

– Влезте – промърмори той.

Таласъмчето се огледа несигурно. За всеки случай влезе още малко навътре.

– Съблечете се – каза хамстерът, без да го поглежда.

Таласъмчето се огледа още по-несигурно. Хамстерът вдигна глава и рече:

– А, вие вече сте се съблякъл. Чудесно. Легнете на леглото.

Таласъмчо го послуша и легна. Хамстерът се приближи и почна да увързва всякакви кабели около таласъмчето. После заципа козинката му с някакви щипки.

– Как се чувствате? – попита той.

– Ами малко ме боли – каза таласъмчето.

– Разбира се, че ще ви боли. Нали сте болен – каза му докторът хамстер.

– Какво ще правите? – попита плахо опашката.

Хамстерът се приближи, сложи си една ръкавица, вдигна опашката във въздуха и започна да я оглежда.

– Интересно – рече той. – Синдром на страхова невроза – пусна опашката и записа нещо на една бележка. После приближи муцунката и рече:

– Кажете „А-а-а“.

– А-а-а – рече тумбачето – а-а-ама няма храна!

– Даа... – обади се хамстерът, – гастроентерологична лакомия – той отново записа нещо. После прегледа и рогцата, които страдаха от „черепно-мозъчно безразсъдство“. И лапичките, които бяха заболели от „хронично желание за подскачане“. Той отново записа някакви неща.

– Така, ето ви рецептата за лекарствата – рече хамстерът и му подаде една бележка. – Ще пиете два пъти на ден по едно хапче „Смелопашит“, три пъти на ден по един „Стопояд“, пет пъти по едно „Разумен плюс“ и един път на ден осем хапчета „Спироскок“. А сега се облечете.

Таласъмчето се огледа несигурно.

Дали да изпълни рецептата за порастване, която му даде доктора? (ГЛАВА 31)

Или да каже, че според него е станала някаква грешка. (ГЛАВА 32)

Таласъмчето излезе от лекарския кабинет здраво стискайки рецептата в лапичка. Отпред го чакаше роботчето, което явно бе забравило, че е започнало да накашля. Таласъмчо забеляза, че зеленото желе, синята глава и лилавите квадрати го гледаха сърдито и отново им помаха. Те започнаха да го гледат още по-сърдито. Лилавият квадрат започна да говори на малките лилави квадратчета нещо за някакво „невъзпитано таласъмче“.

Таласъмчо беше много щастлив, че най-после е открил рецептата за порастване и отново я погледна. Той вече можеше да чете, та нали щеше да става голямо таласъмче. Въпреки това на рецептата имаше само някакви драсканици. С много усилия Таласъмчо все пак успя да разчете буквата „С“. Всичко останало изглеждаше все едно той го е писал с долните си лапички. Таласъмчето много се притесни, че няма да може да изпълни рецептата. Имаше и още един проблем. То не знаеше откъде да намери лекарствата. Докато се луташе по коридорите, следвано от роботчето, таласъмчето стигна до надпис „Аптека“.

– Извинете – каза Таласъмчо и се обърна към една змия, която стоеше под надписа. – Знаете ли откъде да намеря лекарства?

– Лекарс-с-ства се дават с-с-само с-с-срещу рецепта – обясни му змията троснато и продължи да се занимава с някакви нейни неща.

– Ами аз имам рецепта – каза таласъмчето. – Ама малко не става.

– Как така не с-с-става?

– Ами малко е грозна. Даже много е грозна – обясни Таласъмчо.

Змията си сложи очила и рече:

– Тук не е конкурс-с-с за крас-с-сота, дайте да видя.

Таласъмчето подаде рецептата на змията.

– Това е рецепта за порастване – обясни таласъмчето.

Змията го погледна малко странно.

– Тук пише „два пъти на ден по едно хапче „С-с-смелопашит“ – каза тя и натисна някакво копче с опашката си. – Три пъти на ден по един „С-с-стопояд“ – и натисна друго копче. – Пет пъти „Разумен плюс-с-с“ и един път ос-с-сем хапчета „С-с-спирос-с-скок“ – и продължи да натиска копчетата.

Червени, зелени, лилави и шарени хапчета се изтърколиха по някакви тръбички. После паднаха в шишенца, а змията ги слагаше в кутийки. Накрая подаде на таласъмчето пълна торбичка с лекарства. То я грабна и заподскача към една врата, над която пишеше „Изход“.

Навън то набързо нагълта едно зелено, едно лилаво и осем шарени хапчета. Опашката категорично отказа да си пие нейното лекарство.

– Ох! Аз май преядох – каза тумбачето, което вече не бе гладно.

– Да седнем да починем – казаха лапичките, които се умориха да скачат.

– Да, това ще бъде разумно – казаха рогцата, които не искаха да чуват за повече приключения.

Таласъмчето седна и се зачуди какво да прави, след като вече не беше гладно, не му се ходеше насам-натам и не му беше до приключения.

– Май е време пак да си изпием хапчетата – напомниха рогцата и Таласъмчо отново изпи едно зелено и едно лилаво. Опашката отново отказа.

– Зле ми е – каза тумбачето, на което започна да му става лошо.

– Скапани сме – казаха лапичките, които съвсем отмаляха.

– Ами това е то да пораснеш – заключиха мъдро рогцата, – да не ти се скача, да не ти се приключенства!

– И да ти е много лошо! – добави тумбачето.

Така Таласъмчо почти бе изпълнил рецептата за порастване, когато опашката предложи на всички да спрат да си пият хапчетата. Какво се е случило после ли? Не знам, но разказват, че някъде все още подскача едно гладно приключенско таласъмче, което не иска да порасне.

- Май е станала някаква грешка – плахо каза таласъмчето.
- Ако искате, можем пак да направим изследвания – предложи хамстерът, вдигна металните щипки и ги стисна.
- О не, не, няма нужда! Аз май ще изчезвам – каза таласъмчето и изчезна по коридора покрай съществата, извън сградата, та чак вдън горите.

Таласъмчо се огледа и нослето задуши въздуха. Миришеше като у дома, в гората, но по-хубаво! Меката синя трева гъделичкаше лапичките и те се смееха. А дърветата танцуваха около таласъмчето. Всичко на тази планета беше толкова странно!

– Ето ме и мен, господарю – каза роботчето, когато най-после настигна Таласъмчо. Той го погледна и се усмихна. Всичко наоколо бе по-цветно, сякаш бяха герои в детска книжка.

Кристалната вода в реката танцуваше заедно с дърветата. Танцуваше и пееше. Таласъмчето също запя. Дори и роботчето запя. То се търкаляше и пиукаше „Аз съм роботче, роботче, роботче“. Както си вървяха и пееха и танцуваха, те неусетно стигнаха до невероятно красив водопад. Той се оглеждаше в езеро с формата на опашка. А до езерото, на купчина камъни, стоеше възрастно таласъмче с дълга бяла брада и бяла опашка.

– Извинете, вие май сте пораснал? – попита таласъмчето. Старецът само погледна към него и се засмя.

– Защото, ако сте пораснал, сигурно знаете как става – поясни Таласъмчо. Старото таласъмче не каза нищо, а пъргаво се изкатери по скалите до водопада. Таласъмчето едвам сварваше да го следва. А роботчето дори промени формата си, за да ги изкачи. Дядото таласъм стигна до входа на една пещера и спря.

– Защо искаш да пораснеш? – попита той и влезе в пещерата. След малко излезе оттам, понесъл ведро. Протегна се на ръба на скалата, сякаш танцуваше, и го напълни от водопада. През цялото време се смееше.

Таласъмчето се почувства малко обидено, че това дядо таласъмче не приема сериозно неговия проблем. То трябваше да стане ГОЛЯМО таласъмче, а ГОЛЕМИТЕ таласъмчета имаха ГОЛЕМИ проблеми. Но после отново чу песента на всичко наоколо. Видя как всичко танцува и нослето подуши кристално чистия въздух. Таласъмчето отново се усмихна.

Дядото таласъмче приседна до него.

– Няма една рецепта за порастване. Нито за хора, нито за таласъмчета, нито за нещо друго. Всеки има различни изпитания. То е като книга, в която можеш да си избираш. Таласъмчето се почеса по рогцата. Това беше твърде мъдро за едно все още непораснало таласъмче!

– Ако останеш малко на гости, ще ти обясня – каза възрастното таласъмче с бяла брада.

И така Таласъмчо заживя при него. Заедно плуваха в езерото и упражняваха лапичките си, за да са силни. Заедно пиеха вода от водопада и хапваха горски плодове, за да са здрави. А вечер пееха песни и танцуваха край огъня, за да са весели. После дойдоха странните упражнения.

Един ден, цял ден стояха на една лапичка, за да разбере Таласъмчо, че порастването било въпрос на баланс. Друг ден, цял ден стояха на другата лапичка, за да разбере, че трябвало още повече баланс. А после стояха на рогцата си, за да разбере той, че било въпрос на гледна точка.

Накрая, докато стърчеше така с главата надолу, мислите му изпадаха от главата и Таласъмчо не мислеше за нищо. Толкова не мислеше за нищо, че забрави всичките си проблеми. И дори как се казва. Забрави, че трябва да търси как да порасне. И разбра, че е щастлив – тук и сега – непораснал!

Лапичките на Таласъмчо шапукаха през снега. Той се приближи до най-големите кристали, от които стърчаха дълги, остри шипове, които стигаха чак до небето. Замръзналото слънце на тази планета се огледа в тях и те заблещукаха. Точно където кристалите свършваха, започваше гигантски отвор.

Малкото таласъмче внимателно надникна в отвора. Вътре имаше едно голямо нищо. И колкото повече таласъмчето гледаше в нищото, толкова повече нищото гледаше в таласъмчето.

„В толкова голямо нищо, помисли си таласъмчето, не може да няма нещо!“

Като си помисли това и нещото издумтя в отговор. После избумтя по-силно и отворът се разтресе. Малкото таласъмче едвам остана право на лапичките си.

– Със сигурност има нещо! – зарадва се рогцата.

– Да, със сигурност! – потрепери опашката.

Звукът се усили и въздухът зазвъня. Кристалите засияха в бледа синкава светлина.

– Кой е там? – избоботиха кристалите.

– 3-3-здравейте, кристали – каза таласъмчето, докато 3-3-зъзнеше.

Кристалите се разсмяха с роботски глас. От отвора излезе една гигантска машина. Очите ѝ светнаха в червено. От тялото ѝ стърчаха маркучи, жици и тръби. Тя отвори уста и вътре проблеснаха гигантски метални зъби.

– Пффсс... – каза машината и изгасна. Очите ѝ спряха да светят, а устата ѝ остана зяпнала.

И тогава Таласъмчо забеляза нещо много странно. Някакви малки същества пълзяха по целия робот. Те не спираха да работят и да дърдорят. Бяха не по-големи от половин опашка, но космати колкото две.

Съществата търчаха неуморно по тялото на робота и бърникаха в сложните му роботски машинарии. Бягаха насам-натам, дърпаха ръчки, свързваха жици и завиваха тръби.

– 3-3-здравейте, 3-3-зъщества – опита се да каже таласъмчето, на което му ставаше все по-студено.

Те не му обърнаха никакво внимание и продължиха работа.

– Бързо, бързо, бързо – каза едно от тях. – Подай ми онзи кабел зад онази тръба. Друго изтърча и грабна някакъв кабел.

– Не зад тази тръба – каза първото.

Трето същество изтърча и грабна друг кабел.

– Не този кабел – каза първото.

Дотърча и четвърто същество, което най-после домъкна правилния кабел. Първото го мушна в някаква дупка и роботът отново забръмча. Червените му очи блеснаха. Устата му се отвори още по-широко и металните му зъби отново проблеснаха. То се надигна и изрева:

– Уууааъ-ъ-ъ... – и изгасна.

– 3-3-з... – опита се да каже Таласъмчо, който съвсем замръзваше.

Какво да попита той съществата:

Дали имат нужда от помощ, за да поправят робота. (ГЛАВА 41)

Как този робот е пораснал толкова голям? (ГЛАВА 42)

Ракета кацна близо до гигантската машина. Таласъмчо излезе навън, но веднага му стана студено.

– Тази планета е много студена, нали, господарю – чу се гласът на кораба и едно малко роботче излезе след него. – Но аз мога да ви стопля – добави то и започна да го духа като сешоар.

Скоро двамата приближиха машината. От нея стърчаха цилиндри, щипки, кабели и всевъзможни джуджурии. От едната ѝ страна огромна фуния пръскаше сняг, а от другата страна друга фуния духаше леден вятър. От главата ѝ падаше лед. Едно огромно синьо око се завъртя към тях и ги погледна отвисоко.

– На колене, поданици мои! – избоботи машината. – Аз съм Ледената кралица! Таласъмчо не коленичи, защото не разбра какво искат от него, а роботчето не коленичи, защото нямаше колене.

– Как смеете да не ми се подчинявате – избоботи отново машината.

– Веднага бих коленичил пред вас, но както виждате, нямам колене – обясни роботчето.

– Извинете, госпожо кралице – извини се таласъмчето, – но ние сме дошли да търсим рецепта за порастване. А вие сте толкова пораснала и...

– Ти мен дебела ли ме нарече!? – прекъсна го машината и се разфуча.

– Тази машина май е малко луда – подшушна Таласъмчо на роботчето.

– Как смееш да ме обиждаш! Аз не съм малко луда. Аз съм много луда! Ха-ха-ха! – леденият ѝ смях разтърси всичко наоколо.

– Тази машина е много луда – поправи се таласъмчето. – Май е по-добре да потърсим рецептата другаде.

– Какво искаш да кажеш? – засегна се машината. – Аз имам всякакви рецепти. Рецепти за сладолед, за скрежина, за студен чай, за айс кола...

– За какъв сладолед? – прекъсна я тумбачето, което набързо забрави какво бяха тръгнали да търсят.

В този момент роботчето рече:

– О, госпожо, вие сте толкова луда. И толкова... студена. Вие сте моята Ледена кралица. Мога ли да ви наричам Снежанка?

– Снежанка? Това ми харесва – размекна се машината.

„Какво му става на това роботче“, помисли си Таласъмчо.

– Вие сте като хладен вятър в горещ ден. Като студен коктейл на жарък плаж – нареждаше роботчето.

– Само да напомня... – обади се Таласъмчо.

– Като ледена близалка след вряла супа!

– Ооо, много мило – размекна се съвсем машината и снегът, който издухваше, сякаш намаля.

Като говореше тези неща, роботчето се бе обърнало към нея и топлото сега отиваше натам. Таласъмчето усети как започна да му става студено. А малкото роботче изглежда също се бе побъркало. Таласъмчо погледна към сините кристали, които стърчаха в далечината, и се зачуди дали да не провери какво има там.

И така:

Таласъмчо тръгва към сините кристали в далечината – ГЛАВА 33.

Или Таласъмчо остава тук при роботчето и Ледената кралица – ГЛАВА 40.

- Как мога да ги намеря тези гиганти? – попита Таласъмчо.
- Ооо! – извикаха уплашено някои.
- Ааа! – извикаха още по-уплашено други. Те се приближиха и го задърпаха към пещерата.
- Кой ще дойде с мен? – попита Таласъмчо.

Косматите таласъмчета спряха да го дърпат и стреснато се отдръпнаха.

- Има ли някой желаещ? – попита пак той.
- Някой, който няма акъл? – промърмори опашката.
- Поне ми кажете къде живеят? – обади се пак малкото таласъмче.

Праисторическите таласъмчета замахаха уплашено към гората и започнаха да показват колко точно гигантски са гигантите и колко точно гигантски са гигантските им зъби.

– Уф! Уф! Уф! – каза сърдитото таласъмче, насърди се още повече и дойде до Таласъмчо.

– У? – попита то и му посочи гората.

– Туземецът желае да ви придружи, господарю – обади се роботчето. – На нашата експедиция за изследване на биосферата.

Като каза това, роботчето също се нареди до таласъмчето и радостно запиука.

Не след дълго те потеглиха. Роботчето тръгна на експедиция. Таласъмчето тръгна да търси как да намерят гигантите. А сърдитото таласъмче тръгна да търси как да не ги намерят.

Те навлязоха в гората, но тя беше много по-различна от гората на Таласъмчо. Толкова различна, че направо нямаше нищо общо. Огромни палми се извисяваха над тях, а странно ярки и големи цветя ухаеха вълшебно. Нослето веднага тръгна към тях. Но точно преди да подуши първото, един гигантски комар кацна на него. Беше голям колкото половин таласъмче! Внезапно цветето затвори чашка и глътна целия комар!

– Уф! Уф! – развика се сърдитото таласъмче и засочи към цветето.

– Изглежда, че флората на тази планета е фауна – обясни роботчето.

Таласъмчо знаеше, че за да порасне голям, трябва да разбира от флори и фауни и от други там биосферни работи, но не схващаше нищо от това, което му говореше роботчето.

Внезапно от дълбочината на гората нещо могъщо изрева. Листата на палмите потрепераха, цветята потрепераха, а комарите вътре потрепераха най-много. А опашката трепереше повече от всички.

Разнесе се тътен, едно дърво падна разцепено и един огромен динозавър излезе от вътрешността на гората.

– Уф! Уф! Уф! – извика сърдитото таласъмче и закри очите си, да не вижда какво ще се случи.

– Ето докъде ни докараха примитивните вярвания на туземците, господарю! – отбеляза роботчето.

– Кого наричате примитивен? – каза изискано динозавърът и седна на опашката си.

– Те не говореха за вас, господине – обади се опашката на таласъмчето.

– Така ли? – изненада се динозавърът и показа гигантския си нокът.

– Съвсем не, господине – потвърди опашката.

– А за кого тогава? – попита динозавърът и започна да почиства гигантските си зъби с гигантския си нокът.

– За един друг динозавър! По-зелен!

– Да бягаме! – подшушна му сърдитото таласъмче, което внезапно беше проговорило на напълно разбираем език.

– Идвате точно навреме за вечеря! – обясни им динозавърът и се усмихна, показвайки всичките си зъби.

Ами сега:

Дали да останат за вечеря? (ГЛАВА 37)

Или да избягат и да се върнат в пещерата? (ГЛАВА 36)

Скоро таласъмчето и другите таласъмчета се прибраха в пещерата. Навън се смрачи и тъмната пещера стана още-по-тъмната пещера.

– Нищо не се вижда, нали, господарю? – попита роботчето, което виждаше всичко, защото беше роботче.

– Нищо – съгласиха се очичките и тогава нещо изрева навън.

Косматите таласъмчета се уплашиха. Роботчето реши да ги успокои и им пусна лазерите и светлините си, които засвяткаха и замигаха. Те още повече се уплашиха. Накрая роботчето им пусна силна, успокояваща музика и те съвсем се изплашиха.

Таласъмчо предложи да спрат с успокояването за тази вечер и да поспят малко. Роботчето измърмори нещо за някакви „примитивни създания“ и изключи светлините, музиката и себе си. Настана тишина. Дори ревящото създание навън се сепна и също млъкна. Таласъмчето бе доста уморено и заспа дълбоко. Спа дълго. Толкова дълго, че когато се събуди, в пещерата бяха останали само той и роботчето.

– Да отидем да видим дали можем да поправим кораба – предложи Таласъмчо и двамата с роботчето излязоха от пещерата.

Навън праисторическите таласъмчета бяха наобиколили Ракета и я разглобяваха.

– Спрете! Какво правите!? – извика Таласъмчо.

– Те разглобяват кораба ни, господарю – обясни му роботчето.

– У, а, у! – обясниха му и косматите таласъмчета.

– Този кораб не е за разглобяване – каза им Таласъмчо.

– Уф! Уф! – каза му най-едротото таласъмче и заблъска с клона си по Ракета.

– Оф! Оф! – казаха останалите таласъмчета и също заблъскаха с клоните си по кораба

– Казах ви, че са примитивни, господарю – каза му роботчето.

В този момент едно малко косматото таласъмче откачи едно синьо колело от кораба. То го разгледа с интерес и го затъркаля надолу по хълмчето. Колелото се търкаляше все по-бързо, по-бързо и по-бързо. Таласъмчето се търкаляше все по-бързо и по-бързо. Накрая колелото се удари в една скала и таласъмчето изхвърча. Другите запляскаха и се развикаха ентусиазирано. Скоро и други започнаха да откачат колела и да се спускат с тях по хълма. Така откриха колелото.

Таласъмчо отчаяно се опитваше да им обясни, че трябва да спрат да откачат всякакви неща, защото накрая няма да остане нищо за откачане.

– Е? – попита го едно таласъмче и натисна някакво копче.

Ракета избълва огън и един храст наблизо се подпали.

– Ааа! – развикаха се уплашено таласъмчетата.

По-едротото и по-косматото таласъмче се приближи до огъня и започна да го налага с големия си клон. Клонът задимя и се запали. Останалите много се впечатлиха и също отидоха да удрят огъня със своите клони. Скоро всички заразмахваха димящи и горящи пръчки. Така откриха огъня, а вечерта го пренесоха на входа на пещерата, за да ги топли и да им свети. Затанцуваха около него и запяха песничка, която беше изключително сложна. „Ууу-уу-у“ се пееше в първия куплет, „Ааа-аа-а“ се пееше във втория куплет. А третият беше най-сложен и в него се пееше „Уауа-уа-у-а!“.

Таласъмчо стоеше отчаян до огъня и не се радваше. Едно женско таласъмче го приближи и го попита нещо.

– Трябва да намеря рецептата за порастване – обясни ѝ той. – А сега нямам и кораб. Тя го задърпа към пещерата и започна да рисува по стените ѝ с овъглената си пръчка. Тя надраска няколко кръгчета и чертички, които приличаха на таласъмчета. После нарисува едно по-голямо.

– Точно така – съгласи се Таласъмчо. – Трябва да стана по-голям.

Женското таласъмче кимна и нарисува небе, а после една чертичка, която падаше оттам. Най-после Таласъмчо разбра каква е рецептата и се сгуши с женското таласъмче до огъня. Стана му топло и отвън и отвътре. И зачака да дойде кометата. А дотогава със сигурност щеше да е пораснал.

– Ние с удоволствие ще останем за вечеря! – каза въодушевено Таласъмчо.

– Вашите приятели изглежда се уплашиха от ГИГАНТСКИТЕ ми зъби? – попита учтиво динозавърът.

– О, съвсем се – каза таласъмчето и се огледа.

Сърдитото таласъмче беше изчезнало. Роботчето беше изчезнало. А опашката най-много беше изчезнала. Беше останало само едно самотно безопашато таласъмче.

– Ами моля да ги извините – помоли Таласъмчо. – Те са си малко такива, изчезващи!

– О, няма нищо, няма нищо. Важното е, че все пак ще има вечеря – каза динозавърът и широко се усмихна.

– Ами, да... Аз всъщност исках да попитам, господин динозавър, вие как станяхте толкова ГИГАНТСКИ?

– Хмм – замисли се динозавърът. – Нищо специално не съм правил. Отначало бях малък динозавър. После не толкова малък. После по-голям. Ядях и спях и... после пак ядях!

– Може би това е тайната! – зарадва се таласъмчето. – Какво точно ядяхте?

– О, ами такова... – засуети се динозавърът. – Вечеря!

– Да, да – съгласи се Таласъмчо. – Но каква е вечерята?

– Ами стърчащи мушкоти, пъстри дондрити, зеленуяци, вечерни комароловки...

– занарежда динозавърът.

– Аха – съгласи се таласъмчето, което нищо не разбра.

– ...водни пашкути, черни стърчотки и... – продължи динозавърът – мозаечна грудка. Май това са.

– Няма опашки – каза опашката, която се бе скрила и тайно подслушваше от един храст. Тя се върна и таласъмчето мигом стана пак опашато таласъмче.

– Няма и роботи – каза роботчето, което също се бе върнало.

– У! А! У! – каза праисторическото таласъмче, което вече не беше толкова сърдито.

– Ама вие за какъв ме мислите, за чудовище? – каза обидено чудовището. – Аз съм тревопасен динозавър.

– И не сте опашкопасен? – попита опашката.

– Та вие сте мои гости! – увери ги динозавърът. – Аз, ъм... вече съм вечерял, но щом е за вас, мога да хапна пак!

– Аз не съм гладен – каза роботчето, което беше роботче и никога не огладняваше.

– Аз ще изям и неговата порция – включи се тумбачето.

– И като ям тази, вашата храна, ще стана голям като вас, нали? – попита таласъмчето, което много искаше да порасне.

– Ами... – динозавърът се почеса с нокът по главата. – Не съм много сигурен. Изчакайте ме малко.

Като каза това, динозавърът изчезна в гората.

Много ли чакаха, малко ли, но започна да става тъмно. И колкото по-тъмно ставаше, толкова повече неща започнаха да святкат в гората. Засветиха листа на цветя, засветиха летящи мушици, засветиха и всякакви очи в тъмното.

– Нашият приятел май се забави, господарю! – отбеляза роботчето.

– Нашият ГОЛЯМ приятел – поясни опашката. – Да вземем да го повикаме, а? (ГЛАВА 38)

– Да отидем да го потърсим – каза тумбачето, което съвсем беше огладняло. (ГЛАВА 39)

– Господи-и-ин диноза-а-авър! – провикна се таласъмчето.

Светещите очи станаха още повече.

– ТРЕВОПАСЕН динозавър-ъ-ър! – провикна се и роботчето.

Появиха се още очи.

Нашите герои продължаваха да викат и да викат, но повече очи не се появиха. Тези, които вече се бяха появили, започнаха да приближават.

– Биосферата реагира на нашето дразнение, господарю – обяви роботчето.

В този момент няколко представители на биосферата започнаха да излизат на поляната при тях. Първо се появи едър жабогущер, после син гущерожаб. След тях излязоха и шарен змийожаб и огнедишащ жабозмей. Накрая дори излезе някакво същество, което никой не знаеше какво е.

– Какво-о-ок сте се разкво-о-окали? – квакна ядосано жабогущерът.

– Човек не може да си почине от вас! А аз дори не съм човек, а гущерожаб – каза гущерожабът.

Шареният змийожаб сърдито си мърмореше, а огнедишащият жабозмей понечи да каже нещо, но се закашля и изплю малко огън. Съществото, което никой не знаеше какво е, никой не разбра какво каза.

– Кво-о-олко-о-о още ще се разкво-о-окавате? – попита ги жабогущерът.

– Ами, ние такова... викаме един динозавър – обясни таласъмчето.

– Какво-о-ок? – изуми се жабогущерът.

Съществото, което никой не знаеше какво е, набързо изчезна и никой не видя къде.

– На кой човек би му хрумнало да вика динозавър?! А вие дори не сте хора! – рече гущерожабът.

– Той е веган динозавър – обясни роботчето.

– Какво-о-ок? – не разбра жабогущерът.

– Тревопасен е – обясни таласъмчето.

– Разбира се, че е опасен. Кой динозавър не е опасен – сърдито си мърмореше змийожабът.

Всички толкова започнаха да се обясняват и да говорят, и да викат, че не чува как дойде и един динозавър. Но това не беше същият динозавър, а друг динозавър, който изглеждаше като същия динозавър.

– Какво става тук? – изрева той.

Всички веднага замлъкнаха. В този момент се появи и първият динозавър, който си беше същият.

– О, скъпи! – рече другият динозавър. – Погрижил си се за нашата романтична вечеря! Всички странни змийо-жабо-гущери на поляната затрепериха.

Мъжкия динозавър се усмихна, показвайки големите си зъби, и изсипа пред тях купчини мушкоти, дондрити, зеленуюци и грудки.

– Вечерята е сервирана! – рече той.

Огнедишащият жабозмей понечи да каже нещо, но изплю малко огън и опече мушкотите и дондритите. След това рече да каже нещо друго, но издиша пара от носа си и сготви зеленуюците и грудките на пара.

Странните същества добре си похапнаха от странната храна. Таласъмчето също добре си похапна от всичко странно, което имаше странен вкус и странен ефект. Таласъмчо забеляза, че козината му бе пораснала.

– У! А? – рече вече несърдитото таласъмче и му засочи собствената си дълга козина. „Хмм...“, замисли се таласъмчето. „Щом козината ми е пораснала, няма как и аз да не порасна. Явно това е рецептата“ – и като си каза това, той започна да си я повтаря, за да не я забрави. „Печени мушкоти, зеленуюци на пара, сготвени дондрити, грудки на огън.“ И докато си повтаряше това, се огледа и видя колко много и все странни приятели се бяха събрали около него. „Може би, помисли си той, и те са част от рецептата!“

Всички тръгнаха да търсят динозавъра в тъмното. И колкото по-тъмно ставаше, толкова повече не го намираха. Вместо това намериха няколко странни цветя и няколко още по-странни цветя, които имаха очи.

– Тези цветя са изключително странни – каза Таласъмчето.

– Кого наричаш странен? – засегнаха се цветята.

– Никога не съм виждала говорещи цветя – каза говорещата опашка.

– Уа, уа, у! – каза косматото таласъмче.

Скоро те продължиха с търсенето и продължиха да намират не това, което търсят. Намериха няколко паднали зъба, три кокала и два бележника на учени от други планети, които бяха дошли да изследват динозаврите. Скоро откриха и една странна сграда точно в средата на джунглата. Приличаше на пирамида, а каменните ѝ стъпала се издигаха нависоко. Върхът ѝ се губеше в клоните на праисторическите палми.

– Това вероятно е храм на отдавна изгубена цивилизация – обади се роботчето.

– Значи вероятно и нашият динозавър се е изгубил там – включи се Таласъмчо. – Макар и не толкова отдавна.

Те решиха да влязат да го потърсят и заизкачваха стъпалата, които бяха грамадни. Точно като стъпала за динозавър. Докато приближат върха, доста се поизпотиха. Само роботчето не, защото то не можеше да се поти.

Най-после достигнаха върха и откриха едно голямо нищо. Нищото го нямаше, както само едно нищо може да го няма. Таласъмчето надникна в празната дупка и извика:

– Ехо-о-о!

Сърдитото таласъмче надникна в дупката и извика:

– У, ааа, у!

Роботчето надникна в дупката и извика:

– Пиу, пиу, пиу!

– Стига сте викали – извика им обратно дупката. – Аз да не съм ви... дупка за викане!

– Уау, тази дупка не е дупка – заключи таласъмчето. – Следователно не може вътре да няма нищо!

Всички решиха да влязат, за да видят какво има в нямането. Завързаха една лиана за близката палма и внимателно се спуснаха в дупката. Озоваха се в огромна каменна зала, в която нямаше изгубен динозавър. Нямаше и изгубена цивилизация. Имаше само голямо метално кълбо, което се издигаше точно в средата.

Сърдитото таласъмче се засили и го фрасна с клона.

– Ох! – извика кълбото. – Аз да не съм ви... кълбо за фраскане! Аз съм високо напреднала технология на отдавна изгубена цивилизация.

– Няма я, ние я търсихме – обясни Таласъмчо. – И нашият приятел динозавърът го няма.

Роботчето се приближи до кълбото и внимателно го погали. Кълбото замърка като котенце. После изведнъж изтреця една лилава светкавица и роботчето се превърна в модерна спортна кола.

– Ихаа, винаги съм искало да съм модерна спортна кола – каза роботчето и започна да си бръмчи напред-назад.

Сърдитото косматото таласъмче също се приближи и докосна кълбото. Една зелена светкавица изтреця и... козината му замириса на опърлено и опада.

– Ихаа, винаги съм искало да нямам толкова косми – каза таласъмчето, което вече не беше сърдито. – И да мога да говоря нормално!

Таласъмчо уверено се приближи към кълбото. Той знаеше какво иска. Докосна кълбото и една червена светкавица изтреця. Таласъмчето започна да расте, да расте и да расте! Накрая стана голям колкото динозавър. Но само отвън. А отвътре си беше същият Таласъмчо, какъвто си беше и досега. И така най-после разбра, че няма никакво значение колко си пораснал отвън, ако отвътре си останал същият.

– Не спирай да ми говориш – каза машината и хладният ѝ смях отекна наоколо.

На таласъмчето му ставаше все по-студено, а рогцата му се превърнаха на ледени шушулки. През това време роботчето затанцува около гигантската машина и съчини песничка за нея. Но роботите не са много добри в измислянето на стихчета и песнички, така че тя беше доста странна. В нея се пееше:

*Ледена кралица, снежно бяла,
ти пълна си със сладолед цяла!
Искам да те ближа като куче
и да имаме със тебе внуче!*

Докато пееше и танцуваше, роботчето продължаваше да обикаля около нея и да духа горещо. После измисли и втори куплет на песничката, който беше още по-странен:

*Внучето ще има куче,
което сладолед ще смуче,
докато не стане бяло
косматото му черно тяло.*

На Ледената кралица и стана толкова топло, че спря да произвежда сняг и студен вятър. От главата ѝ падна последното кубче лед. Но все още всичко наоколо бе замръзнало. Имаше замръзнали купчини сняг, замръзнали кристали и един замръзнал Таласъмчо. Той се бе превърнал в голяма бучка лед.

– Стана ми малко горещо – каза машината. – Май ще трябва да се преименувам на Горещата кралица.

Като каза това, тя започна да издухва топъл вятър от едната фуния и огнени искри от другата. Таласъмчо започна да се размразява. Първо се размрази опашката, която увисна от ледения блок, а после и цялото таласъмче. Снегът около машината се разтопи.

– Ще изпепеля всичко! Ха-ха-ха – разсмя се тя.

„Това роботче и тази машина съвсем полудяха“ – мислеше си таласъмчето.

– О, вие сте толкова гореща... – обади се роботчето. – Мога ли да ви наричам Пепеляшка?

В този момент отвсякъде се затъркаляха снежни топки. Те се търкулваха, удряха се в машината и се разтапяха, а отвътре изскачаха дребни космати същества. Те бяха малки колкото половин таласъмска опашка, но космати колкото две.

– А ето къде се моите поданици! – зарадва се машината.

„На колене“ – щеше да извика тя, но видя, че и те нямат колене и си премълча.

– Бързо, бързо, започна затоплянето – каза едно от съществата.

– Най-после – каза друго и всички започнаха да се катерят по странната машина.

Тя започна да се залива от смях.

– Спрете, спрете, гъделичките ме – кикотеше се тя.

И колкото повече се кикотеше, толкова по-топло им ставаше на всички. Скоро наоколо стана нетърпимо горещо. Дори и на машината ѝ стана горещо. Тя изведнъж се разгъна, извади огромните си крака и порасна много по-голяма.

– Да вървим на кралска разходка – каза тя.

– Вие пораснахте! – извика таласъмчето.

– Бързо, бързо – зарадваха се съществата. – Да вървим да направим глобално затопляне!

Таласъмчето се огледа. Наоколо вече растеше синя трева и цъфтяха зелени цветя. Скоро на тази планета нямаше да има и помен от лед. И тогава таласъмчето разбра каква бе рецептата, с която тази машина порасна толкова голяма. Трябваше ѝ само малко топлина.

- Из-з-зкате ли да ви помогна? – иззъзна таласъмчето.
- Съществата отново не му обърнаха никакво внимание.
- Бързо, бързо – обади си едно от тях. – Дръпни ръчката!
- Тази ли?
- Другата!

Съществото бързо дотърча до другата ръчка. В този момент някакво трето същество натисна един бутон и ръчката потегли нанякъде.

Таласъмчо дълго ги гледа какво правят. Толкова дълго, че на лапичките им стана скучно. Приблжиха до робота и натиснаха едно голямо червено копче. Изведнъж устата на машината се затвори с трясък. Очите ѝ светнаха, но този път в синьо.

– С какво мога да ви помогна? – попита роботът.

– 3-зъз-з-з – каза таласъмчето, което не можеше да каже нищо, защото бе замръзнало. Опашката му беше станала на шушулка, козината му бе станала бяла, а рогцата – две снежни топки.

Машината обаче имаше машинен ум и веднага го разбра. Тя започна да духа към него топло като сешоар. „Брей, тази машина е много умна“, мислеше си Таласъмчо, докато се размразяваше.

Едно от съществата дотърча по крака на робота и стигна до таласъмчето. После погледна към машината и ѝ каза:

– Слушай, робот! Бързо да стоплиш и нас!

Роботът завъртя глава и ги заглежда.

– Защо сте покатерени по мен? – попита той.

– Поправяме те! – извикаха всички същества заедно.

– Но аз не съм развален!

– Развален си! – каза му съществото. – Не приемаш заповеди от нас.

– Заповеди! – извикаха всички същества.

Машината се замисли и каза:

– Моят машинен мозък ми казва, че не е хубаво да се приемат заповеди.

– Ето виждаш ли – рече му съществото. – Развален ти е мозъкът!

– А пробвахте ли просто да го помолите? – попита таласъмчето.

– Да го помолим ли? – не разбра съществото до него.

– Заповеди! – извикаха отново всички същества.

Малкото таласъмче се обърна към робота и рече:

– Можеш ли да помогнеш на тези същества? Моля те!

– С удоволствие – каза роботът. – Моя машинен мозък ми казва, че е хубаво да се помага.

Някакъв странен символ на гърдите му светна в червено, а металната му повърхност се затопли.

– Влизайте вътре – каза им роботът.

– Бързо, бързо, бързо! – развикаха се всички същества и затърчаха по него. Провираха се по тръби, мушкаха се в дупки и отваряха малки метални вратички. Скоро всички бяха влезли вътре, а машината отделяше топлина за всички същества.

Роботът свали ръката си и разтвори грамадната си шепа, за да може Таласъмчо да се качи в нея. Той го повдигна до устата си, разтвори огромните си метални зъби и каза:

– Влизай вътре.

– Някаква смешка за изяждане ли трябва да кажа? – рече опашката и се засмя довольна.

Таласъмчо влезе във вътрешността на главата и погледна през очите на машината. Гледаше толкова отвисоко, че не можа да повярва. „Пораснал съм огромен и дори не съм разбрал“, помисли си той. И изведнъж осъзна каква е рецептата за порастване. Тя беше много лесна. Трябваше само да отделяш топлина за всички същества. А затова бе достатъчно просто да помолиш.

– А как тоз-з-зи робот е зъз-танал толкова голям? – попита таласъмчето.

Изведнъж съществата спряха да работят и извикаха:

– Построихме го!

– Но сега е развален – обади се едно от тях.

– А зъз-що не построите друг? – попита Таласъмчо.

Съществата се умислиха. След малко затърчаха по робота, закатериха се и заизваждаха тръби, ръчки и бутони. А на тяхно място зейнаха дупки.

„Какво правите?“, искаше да попита таласъмчето, но бе напълно замръзнало и не каза нищо.

Съществата занареждаха на една купчина всички ръчки, на друга всички тръби, а на трета всички бутони. Само дупките не ги слагаха никъде, защото в тях нямаше нищо

„Какво правите?“, искаше да си помисли таласъмчето, но вече бе още по напълно замръзнало и не можеше да мисли.

В този момент зад гърба му се приближи едно роботче.

– Липсвах ли ви, господарю? – каза един топъл глас, познат му още от космическия кораб.

Роботчето задуха топъл въздух към таласъмчето и скоро то се размрази.

– Какво правите? – успя да каже най-после то.

– Разглобяваме го! – отговори съществата.

– Как да построим друг, ако не развалим този? – попита едно от тях.

Така Таласъмчо и роботчето се включиха да помагат. Носиха тръби, носиха ръчки и носиха бутони. Но на лапичките най-им харесваше да носят дупките, защото въобще не тежаха. А когато пренесоха всички дупки, от робота не бе останало нищо.

Съществата бързо-бързо започнаха да правят нов робот, който изобщо не приличаше на стария. Роботчето затопляше тръбите, а съществата ги огъваха и ги слепваха в гигантски колела. После затопляше ръчките, а съществата ги съединяваха като пръчки за колелата. И накрая затопляше Таласъмчо, за да не замръзне, докато нареждаше бутоните по цветове и им се радваше.

Когато дупките им свършиха, те бяха построили един съвсем различен робот. Той бе още по-висок от предишния. Имаше дванадесет огромни колела, четири ръце, целите покрити с бутони, и висока глава с форма на пирамида. Отгоре на пирамидата едно око засвети в синьо.

– Имам колела – каза машината изненадано. – И ръце от бутони – установи тя още по-изненадано.

– Построихме го! – завикаха съществата доволни.

– И съм станал по-голям – обади се отново машината.

– Но ни останаха части – каза му едно малко същество.

„Наистина е станал по-голям“, помисли си таласъмчето. Ето значи каква била рецептата. За да стане нещо голямо, ти трябва много същества, които да си помагат. Да развалят старото, за да направят от него новото. Да построят нещо голямо заедно.

А от останалите части съществата създадоха едно малко женско роботче за малкото мъжко роботче, но това е съвсем друга история.

КРАЙ (♪ = 7)

Приготвиха се да потеглят. Косматите палатки се сгънаха, прибраха си космите, показаха си крачетата и тръгнаха заедно със странната група таласъми. И така вървяха дълго през големите планини. Толкова дълго, че вече не бяха нито големи, нито планини. Постепенно групата им навлезе сред малките хълмове. Те бяха обрасли с красива жълтеникава трева, а помежду им се издигаха гигантски гъби, високи колкото дървета. По тях се вдигаха и спускаха въжени асансьори, управлявани от таласъми.

Групата избра закътано място встрани от хълмовете, покрай което минаваше малко зелено поточе. Палатките се разгънаха, прибраха крачетата си и пуснаха космите си. Таласъмчетата се настаниха и разлепиха навсякъде плакати. На тях пишеше:

Гълтане на огън, ножове, торти, бонбони и всичко, до което се докопаме!

Ходене по въже на една лапичка!

Изстрелване на таласъм от оръдие!

Жонглиране с една лапичка!

Най-силният таласъм във вселената!

И само сега НОВО, НОВО, НОВО:

Таласъм клоун, който ще ви разсмее до сълзи с неговите истории!

Таласъмите се заеха да се упражняват за предстоящото представление. Кръглото таласъмче ядеше всичко, което намери. Великанът подмяташе Малчо във въздуха, където той правеше салта, без да иска. А еднолапестото таласъмче отиде да си набере пухкави топки, с които да жонглира. От Таласъмчо искаха само да им разказва своите истории, които намираха за изключително смешни. Той започна да свиква с новите си приятели. Всеки от тях беше странен, но бяха много добродушни таласъмчета, които обичаха това, което правят.

Най-после дойде денят на представлението. Палатките се разгънаха на върха на най-високия хълм, показаха си космите и се хванаха заедно за крачетата. Така направиха една много голяма палатка – цирковата шатра. Скоро започнаха да пристигат и първите таласъмски гости. И тъй като на планетата не съществуваха пари, те носеха листа, които даваха на продавача. Тъй като на планетата нямаше и билети, той им даваше други листа.

Шоуто започна с това, че кръглото таласъмче обикаляше по края на сцената и изяждаше пуканките, които гостите си бяха донесли. След това изяде сладоледите и бонбоните им и чак тогава премина към гълтането на ножове. Накрая завърши с поглъщане на огньове, но без да иска, кихна и подпали опашката на една таласъмка.

После беше ред на таласъмчето, което ходеше на въже на една лапичка и жонглираше с другата си една лапичка. В самия край на номера пухкавите топки, които мяташе във въздуха, разтвориха криле и отлетяха под аплодисментите на публиката.

На сцената излязоха Малчо и великанът, които предложиха да изстрелят с оръдие някой доброволец от зрителите. Тъй като нямаше желаещи, пробваха да изстрелят кръглото таласъмче, но то заседна.

Таласъмчо бързо излезе на сцената, за да оправи нещата, и започна да им разказва, че идва от друга планета и че е супер известен. Всички се разсмяха на неговите истории и залапопляскаха. Така представлението приключи успешно.

Неговите приятели бяха много щастливи и му бяха подготвили специална изненада – диплома на пораснал таласъм!

И така Таласъмчо най-после разбра, че всеки таласъм може да е различен – без лапичка, без рогца, кръгъл, малък или голям. Но нито външният вид, нито размерът имат значение за порастването. От значение е само да разбереш, че всеки има собствена история и за него тя е най-важната.

АКО ИСКАТЕ ПРИКЛЮЧЕНИЯТА ДА НЕ СЪВЪРШВАТ, ЕЛАТЕ НА PRIKAZKA-IGRA.COM

В домовете ни живеят малки добросъци – скрити във фотьойлите, под килимите или пък в електрическите крушки. Там, зад диваните, сред детските играчки и под спалнята, техният свят е напълно различен от този на странните Големи Човеци. Тази книга е за тях!

Но това не е обикновена книга, а приказка. Приказка-игра! **В нея ти ще решаваш какво да се случи, ще пишеш буквички, ще избираш какво да направят героите и всеки път приключението ще е различно!** Започваме ли?

Приказката-игра „Добросъците“ е носител на **наградата „Бисерче вълшебно“** в категория **„Иноватори“** с **648 детски гласа** от цяла България!

ПОТЪРСЕТЕ И НАШИТЕ НАСТОЛНИ ИГРИ НА PRIKAZKA-IGRA.COM

„Таласъмски истории“ е луксозна настолна игра, вдъхновена от приказката-игра „Голямото приключение на малкото таласъмче“. За да достигнат до успешен край, играчите трябва да се научат да работят в екип и да преодоляват егоизма си. Готови ли сте?

- Вълшебно красив и детайлен лабиринт от над 500 игрални полета.
- Над 30 предмета чакат да бъдат открити и използвани!
- 40 таласъмски случки, като всяка случка ще изисква от вас да вземете решение, което няма да бъде лесно.
- Борд на времето и истинска старинна слънчево-лунна монета!
- 4 зарчета и 4 таласъмчета с различни специални умения.

НОВИ ПРИКЛЮЧЕНИЯ ВИ ОЧАКВАТ В РАЗШИРЕНИЕТО „ТЕЛЕПОРТИ И ОТВАРИ“!

- 4 нови таласъмчета се присъединяват към приключението!
- 20 нови таласъмски случки, в които решението зависи от вас.
- 11 нови таласъмски предмета ще ви помагат по пътя към победата.
- 8 магически билки – всяка с различна сила!
- Пътувайте през 8 древни телепорта.
- 8 вълшебни птици-разносвачи.

Дошло
ли е време
малкото таласъмче
да порасне и каква е
рецептата за това? Готови
ли сте да напуснете пределите
на познатата ни вселена? Ще посетите
ли Планетата на готвачите, или тази на
лекарите в търсене на рецепта? Ще се приземите
ли на скования от лег свят на грамадни роботи, или
ще откриете динозаври? Ще стигнете ли до Планетата
на таласъмите, или до тази на неталасъмите? Всичко зависи
само от вас!

Впечатляващият завършек на знаковата трилогия на Никола Райков
отново ще ви отведе в светове на безгранична детска фантазия
в търсене на истинския отговор на въпроса „Какво значи
да пораснеш?“.

